Ára 149,- Ft

Vendégül láttuk Volvoország vikingjeit

Mindenkinek más a svédje

(Hogy a jól bevált közhelyhez folyamodjak:) Idén ismét meglátogatta iskolánkat egy csoport külföldi diák, ezúttal Svédországból, Skellefteå-ból. Négy napot töltöttek el iskolánk tanulóinál itt, Tatabányán.

Val'szeg ez minden bárdosos halandónak feltűnt, ha máskor nem is, hát azon a bizonyos szerdai napon, amikor különös hangzású idegen nyelvükön hadaró fiatalok szállták meg néhány óra erejéig az iskolát. Pontosan huszonnégy, magyar rendszer szerint végzős (tizenkettedikes) diák és három tanár nyert bepillantást tanítási rendszerünkbe és a magyarok életébe.

Május 12-én, hétfő reggel hat órakor álmos csapat gyülekezett a Bárdos épülete előtt, hogy kimentse leendő vendégeit a főváros forgatagából és „hazahozza" Tatabányára. Mindenki a másik „svédjére" volt kíváncsi, előkerültek a gyűrött levelek, amiket még indulás előtt váltott ki-ki a magáéval. Sok hátizsák zsebében már ott lapult a szótár. Aztán megérkezik a busz, amiről később még szó esik, kamerás emberke szaladgál körülötte, veszi, ahogy elindulunk. Persze azt, hogy még ilyen korai indulás árán sem tudjuk beverekedni magunkat időben Budapestre, akkor még senki sem gondolta. Végül, mikor a reggeli csúcsforgalomban végre átküzdöttük magunkat a Nyugatiig, rögtön belebotlottunk egy álmos, talán kissé másnapos csoportba – ami persze nem is csoda, hiszen az útjuk több mint egy napig tartott. Akkor még kétséges volt, hogy a két különálló, egymást kölcsönösen fürkésző diákcsoport végül közösen szervez majd programot.

Mindössze egy vagy két „pár" talált egymásra még azelőtt, hogy megérkeztünk volna Tatabányára. Még aznap elcipeltük szegény elgyötört svédjeinket a Turulhoz, talán az egyetlen pontjához a városnak, amire egy tatabányai büszke lehet, aztán átfuvaroztuk őket Tatára egy kis városnézésre. Az esténket szabadon hagyták a szervezők, hogy megismerhessük egymást vendégeinkkel. Kedden Pannonhalmával és Győrrel ismerkedtünk, este pedig választhattunk: közösen próbáljuk meg jól érezni magunkat valami jó (?) helyen, az egyik „hosztessz" házibuliján vagy esetleg mindkettőn. A szerdai napról már szó esett, a svédek több-kevesebb lelkesedéssel „órát látogattak", délután a teremhoki rejtelmeibe avattak be minket vendégeink, este pedig a búcsúbuli keretében magyar néptáncok megtanulásával vesződtünk csekélyke sikerrel. Akinek nagyon nagy szerencséje volt, még azt is megúszta, hogy a nem a legjobb ritmusérzékkel megáldott, terebélyesebb svédek a lábára lépjenek. Utána ismét elvonult a társaság az egyik vendéglátó diákhoz bulizni. Egyedül a csütörtöki program hagyott maga után kívánnivalót, ugyanis a bányászati múzeumot kellett túlélnie az addigra már egészen összeszokott csapat. A délután könnyes (?) búcsúzkodás jegyében telt, svédjeink visszamentek egy utolsó napra még Budapestre, hogy ott még egyszer kitombolják magukat, és péntek este hazainduljanak.

Hogy milyen nyomott hagyott ez az egyhetes „lógás" a vendéglátó diákokban? Elég vegyes véleményeket hallottam, volt, aki azt mondta, hogy a „bunkó" szót ez után a „svéddel" fogja helyettesíteni, volt olyan is, aki a négy nap alatt igazi barátságot kötött vendégével, de mindenesetre kellemes időtöltés és hasznos nyelvgyakorlat volt ez (majdnem) mindenki számára.

Mindenesetre a Bárdos élménydús programot biztosított svéd vendégeinek (és itt nem a tatabányai bányászati múzeumra gondolok), na, meg persze igyekezett minden földi jóval ellátni a vendégeket. Hát igen, a sok bárdosos hagyomány egyike, a hagyományos kétarcúság, amit már a diákbiológus napon megszokhattunk, itt is éreztette magát. Luxusbusz, fincsi ebéd, kamerával szaladgáló idegesítő tévések, látványos programok a vendégeknek; kötelező előadások és programok a házigazdáknak. De hát ez már csak így van rendjén másutt is, nem? Szó ne érje a ház elejét: a vendéglátó családoknak csak köszönet jár, hogy vendégül látták az idegen fiatalokat. A szervező tanárok rengeteget dolgoztak, igazán élménygazdag időtöltést biztosítottak vendégeinknek. Nekünk pedig ott az ígéret, hogy kora ősszel viszonozhatjuk a kirándulást a Sarkkörön is túl.

Orbán Zita

Beszélgetés táncos lábú spinédzserekkel

Mindenük (volt) a tánc!

Ha valaki járt már a város által szervezett rendezvényeken, biztos találkozott velük. Minden alkalommal fellépnek, kedvesen mosolyognak és szépségesek. Ők a Jászai Mari Színház Show Formációs Táncegyüttesének tagjai. Most az együttes két, pazar sminkjüket levetve átlagos diáklánynak látszó, bárdosos tagját kérdeztük a táncról.

– Mióta táncoltok, és miért pont ezt a „sportágat" választottátok?

Mórotz Ivett: Már tizenhárom éve táncolok. Először szalontáncra jártam, majd hat éve elkezdtem dzsesszbalettet tanulni. A szalontáncra szüleim vittek el, eleinte csak kényszerből jártam, de hamar megszerettem, és már abba se tudnám hagyni.

Ikonga Jeanette: Én kilenc éve kezdtem el táncolni, engem is a szüleim írattak be. Kezdettől fogva szeretem ezt a sportágat, és remélem, még sokáig folytathatom.

– Meddig szeretnétek még folytatni a dzsesszbalettet, és milyen távlati céljaitok vannak a tánccal?

M. I.: Öt évig még biztos táncolni fogok. Komolyabb céljaim nincsenek a tánccal, azt hiszem, csak kedves hobbi marad. Őszintén szólva, kicsiket szívesen tanítanék táncolni, de hát ez még a jövő titka.

I. J.: Még jó pár évig szeretnék dzsesszbalettra járni, de komoly céljaim nincsenek vele. Ez számomra is csak hobbi.

– Végül a legnehezebb kérdés: miért szerettek táncolni?

M. I.: Ezt pontosan nem tudom meghatározni. A tánc kielégíti a mozgásigényemet, és emellett nagyon élvezem is. Tényleg nehezen tudnám abbahagyni.

I. J.: A dzsesszbalett számomra tökéletes kikapcsolódást jelent,emellettnagyon élvezem az edzések és a fellépések hangulatát. Nekem ez az igazi bulizós fíling. A tánc szép és vidám feléről hallhattunk, de mint mindig, az érmének most is két oldala van. Találtunk valakit, aki önhibáján kívül kényszerült otthagyni a táncegyüttest, és most ennek okairól mesél nekünk.

– Meddig táncoltál, és miért hagytad abba?

Szilicsány Linda: Nyolc évig, egészen 2002-ig táncoltam, és azért kényszerültem abbahagyni, mert túl sok olyan ígéretet kaptam, amit végül nem tartottak be. Egy idő után már nagyon rossz volt, hogy nyolc év kemény munkáját semmibe veszik, meguntam az örökös várakozást is, és otthagytam a táncegyüttest. Nem bántam meg a döntésemet.

– Szeretnél még táncolni, vagy már nem foglalkoztat a dolog?

Sz. L.: Már nem szeretnék táncolni. Félek, hogy elölről kezdődne a munka–ígérgetés–reménykedés–csalódás folyamat, és nekem erre már nincs szükségem.

– Az utolsó, talán egy kicsit fájó kérdés: nem hiányzik a dzsesszbalett?

Sz. L.: De, nagyon hiányzik, főleg, mert több osztálytársam még most is táncol. Gyakran mesélnek a fellépésekről és a próbákról, és bevallom, ilyenkor egy kicsit még összeszorul a szívem.

A beszélgetőtárs Gubányi Réka volt

à la bárdos

XVI. ÉVF. 3–6. SZÁM 2003. MÁRCIUS–JÚNIUS

A TATABÁNYAI BÁRDOS LÁSZLÓ GIMNÁZIUM TÉNYMAGAZINJA. MEGJELNIK KÉTHAVONTA.

Ekkora... de mekkora!?

Sokféleképpen nevezték már ezt a csúnyára sikerült lábbelit, a lényeg, hogy lehetőleg hatalmas legyen, ne lehessen benne menni, illetőleg közveszélyessé tegye a közlekedést. Kultúrtörténeti szempontból érdekes, hogy mintegy kétezer-ötszáz évvel ezelőtt a görög színjátszásban jelen volt egy kísértetiesen hasonló eszköz, amely segített abban, hogy a nézők jobban láthassák az előadást. A színészek ugyanis magasított talpú cipőt, ún. koturnuszt hordtak. A párhuzam szinte hátborzongató, de abban biztosak lehetünk, hogy a görögök merő jóindulatból találták ki, nem úgy, mint a mai kor embere.

Nincs új a láb alatt: francia divatlábbelik a XVI. századból

KÉPÜNK CSUPÁN ILLUSZTRÁCIÓ

Én nem akarok senkinek a lelkébe gyalogolni, de nem tudom megérteni, hogy mégis mi viszi rá az embert arra, hogy egy ilyen rettenetet a lábára vegyen. Néhány abberált hülyegyerek szinte azonnal beleszeret, „mer' olyan szép nagy", és addig nem tágít, amíg nem tudhat magáénak egy ilyen páratlan szépséget. Szegény szülő pedig nem tehet mást, meg kell vennie a legújabb modellt. Azok az idióta olaszok pedig jót röhögnek a még idiótább magyarokon. Tudvalevő ugyanis, hogy ezt az aranyos teremtményt Olaszországban hozták a világra. Bezzeg az olaszoknak eszük ágában sincs hordani. Ők szépen elsétálgatnak a tengerparton a kis papucsaikban és szandáljaikban. Mindeközben titkon arra gondolnak, hogy Magyarországon éppen most esik orra egy fiatal hölgy, aki véletlenül pont egy ilyen cipőt visel. Vagy lehet, hogy egyszerűen csak nem szeretik, ha munkából vagy iskolából hazaérvén, mikor leveszik cipőjüket, lábuk jó úton halad a folyékony halmazállapot felé. Mert ugye azt senki nem meri állítani, hogy ez a lábbeli megfelelően szellőzik. Ugyan elképzelhető, hogy a tigrismintás, tépőzáras, pomponos, légrugós stb. modellek után kitalálnak majd egy olyat, amibe légkondit szerelnek be, de ezt még a Győzike se fogja tudni kifizetni.

Fontos kérdés, hogy kik hordják ezt a ruhadarabot. Érdekes, hogy saját tapasztalataim alapján nem az alacsony, hanem inkább a magasabb lányok kedvelik. Mondjuk az elég mókás, amikor a buszon egy százhetven centis buffalós lány hajolgat ide-oda, nehogy lefejelje a vasrudat. Vannak, akik megelégednek a szolidabb méretekkel, és elég ízléses emeletes cipőt hordanak. Ugyan a szexuálpszichológustól kezdve egészen a Popcorn lelki tanácsadójáig mindenki azt papolja, hogy nem a méret a lényeg, de ha az ember Buffalót kíván venni, akkor soha nem lehet elég nagyravágyó. Ebből következik, hogy az elvetemültebbje jól belecsap a lecsóba, és a lehető leggigantikusabb cipőt választja ki. Így legalább nem fog feldőlni, ha nagyon fúj a szél. Sőt, ha túrázni megy a budai hegyekbe, a túlélőcsomagja simán elfér a cipőtalpában. Ráadásul nem kell felhangosítania a rádiót, ha a klimaxos szomszéd, Juli néni már megint üvöltözik szegény Pista bácsival. Egyszerűen lerúgja lábáról a tomahawkként szolgáló lábbelit, és Juli néni már megy is az intenzívre. Látjátok, milyen rendkívül sokoldalú dolog ez a Buffalo!

Természetesen a férfiak sem maradhatnak ki a buliból. Sokszor nyugtatom magam azzal a gondolattal, hogy ezen hímneműek többsége talán a saját neméhez vonzódik, és ezzel a jelzéssel kívánja felhívni a figyelmet arra, hogy ő még szabad préda, és nyugodtan lehet nála próbálkozni. Feltehetően ezért van az, hogy többségük nadrágja hangsúlyos koptatásával adja tudtunkra, hogy pontosan hol is található... a hátsó fele. Persze, ha nekik ez tetszik, akkor nyugodtan hordják, csak ne csodálkozzanak, ha szexuálisan inkorrektnek titulálják őket. Mások csupán divatból veszik fel ezt a szörnyűséget, meg azért, mert „A Pityunak és a Julinak is olyan van!"

Végső soron én senkit sem akarok sértegetni. Csak kézzelfogható okokat keresek. De sajnos nem találok. Sebaj! Ennyi ember biztosan nem tévedhet ekkorát. Vagy mégis?

Papp Márton

Egy kislány nagy napja

Újra bárdosos diákpolgármester

Április 30-án A Közművelődés Házában ötödik alkalommal került megrendezésre a diákpolgármester-választás. A három jelölt – Csík Réka (Bárdos), Budai Barbara (Mikes) és Tóth Tivadar (Keri) – közül harmadszor lett bárdosos a győztes. A jelölteken kívül azonban mások is nehéz feladatot vállaltak az eseményen – Tóth Enikő és Papp Márton riportja

Narrátornak lenni hálátlan feladat, mivel a nátha és a migrén ellenére három órán keresztül kell szórakoztatni a nagyérdeműt, és ki kell tölteni az üresjáratokat. Varga Viktor remekül megoldotta ezt a feladatot, és méltán kiérdemelte volna a közönségdíjat.

Jelöltnek lenni szintén hálátlan feladat, mivel népes sereget kell meggyőzniük rátermettségükről és alkalmasságukról. A szokásos sablonos kérdések helyett szó esett az Európai Unióról és olyan problémák elé állították őket, amilyeneket diákpolgármesterként is találkozhatnának (finanszírozás, szponzorok, programkoordináció). A szituációs játék során egy kábítószerfüggő barátot kellett meggyőzniük arról, hogy segítségre szorul, bizonyítva, hogy a kommunikációs készség és a talpraesettség soha nem hátrány. Egyes vélemények szerint a „Szőke Ciklon" életrevalóbban vette az akadályokat Tóth Tivadarnál, de három szavazat híján az első fordulóban kiesett. Csík Réka mindkét fordulóban hatalmas előnyre tett szert, így ő vehette át a megbízólevelet és a győzelemszalagot. Tóth Tivadar a tavalyi sikertelenségével ellentétben idén a diák-alpolgármesteri posztot tudhatja magá-

➥ 7

Ajánló

4–6 A tavasz tizenhét pillanata
Sok, kisebb-nagyobb érdekesség az idei tavasz iskolai eseményeiből: kirándulások, előadások, ünnepek és hétköznapok. Nagy Tamás írása régi, Varga Máté beszámolója az idei ballagásról.

11 Kirakodóvásár, vadállatok és versenyzők az idei diákbiológus napokon
Nagy Szilitsán Eszter összefoglalója a két nagy nap eseményeiről.

12 Csúcs ez az érzés!

Zsombolyay Péter megdöbbentő írása a diszkós társadalom utópiájáról: „Csak az a hordható ruha, ehető kaja, szívható cigi, amit a kereskedelmi adók reklámblokkjaiban látsz."

13 Az angolok takarékosak...

Demeter Dániel utazási tapasztalatai Angliáról és Németországról leendő cserediákonak.

À La Bárdos A Bárdos László Gimnázium ténymagazinja. Megjelenik kéthavonta. XVI. évf., 3–6. szám, 2003. március–június. Szerkesztők: ÁMON KATALIN, GUBÁNYI RÉKA, ORBÁN ZITA, PAPP MÁRTON, ZSOMBOLYAY PÉTER. Főmunkatárs: RÓKA IMRÉNÉ. Olvasószerkesztő: SIPOS ETELKA. Laparculat: MEZEI TAMÁS. Felelős szerkesztő és fotóriporter: NAGY TAMÁS. Felelős kiadó: SÁNDOR JÁNOS igazgató. A lap címe: Bárdos László Gimnázium. 2800 Tatabánya, Gál István-ltp. 701. Telefon: 34/311-749 E-mail: szuperinfo@forel.hu, nohab008@ freemail.hu
• Ismételten felhívjuk az olvasók figyelmét, hogy a korrekt tájékoztatás jegyében minden cikknek publicitást biztosítunk, még akkor is, ha annak tartalmával a szerkesztőség nem azonosul. •

Non omnis moriar! – A szénbányászat emlékei Tatabányán

Nem halunk meg egészen

AZ ISKOLÁNKBAN működő Trefort Ágoston Tudományos Diákkör (Zsombolyay Péter, Keresztesi Botond, Papp Márton, Csizsek Ádám és jómagam) is benevezett a Tatabánya Megyei Jogú Város Önkormányzata által meghirdetett, a tatabányai szénmedence bányászatának történetével foglalkozó pályázatra. Ennek keretében tanulmányokat készítünk a város életét emlékeivel a mai napig meghatározó szénbányászat gazdasági és műszaki hátteréről (különösen azokról a bányászati technológiákról, amelyeket tatabányai szakemberek fejlesztettek ki), meghatározó alakjairól, a különböző „energiaprogramokról" és az általa teremtett város történetéről, valamint térképen helyezzük el a meghatározó bányászati emlékeket.

Kezdődő kutatómunkánkhoz nagy segítséget nyújt az a rengeteg ismeret, amelyet a május 29-i diákköri kiránduláson szereztünk. Pleier Tamás tanár úr kíséretében szakavatott vezetők, Petrássy Miklós önkormányzati képviselő, bányamérnök, illetve Vasas Mihály, a Bányaipari Dolgozók Szakszervezete tatabányai szervezetének elnöke, önkormányzati képviselő szakmai segítségével tekintettük meg a tatabányai aknák még látható emlékeit és a tatabányai Szabadtéri Bányászati Múzeum anyagát. „Felfedező utunkra" elkísért még Tóth Sándor, a 24 Óra újságírója is. Kirándulásunk érintette valamennyi régi tatabányai aknát, amelyek legtöbbjéből – sajnos – mára már csak a lejtősakna portálja vagy a függőakna betonfedéllel borított bejárata maradt meg. Két vezetőnk mindenre kiterjedően ismertette az egyes aknák műszaki sajátosságait, történetét, veszélyeket és baleseteket (sújtólég, illetve víz), a korabeli Tatabánya kinézetét, lakóinak életmódját; a bozótos, elhagyott területeken járva nehéz volt elképzelni, hogy ott valaha sétálóutca, emberek százait foglalkoztató bányaüzem vagy éppen templom volt. Pedig igenis volt... De megszűntek. Úgy, ahogyan Mány 2004-re tervezett bezárásával a száz év alatt 190 millió tonna szenet „adó" tatabányai szénmedence utolsó üzeme és vele együtt az egész tatabányai szénbányászat is megszűnik. Még bőven van szén a térségben, és a bányászat „alaptörvénye" szerint nem szabad az ércet a földben hagyni. De hát – mint oly sok minden más – ez is egy politikai döntés, amivel „mi, lentről" nem vitázhatunk. Mi, tatabányaiak csak egyet tehetünk: őrizzük, ápoljuk a bányászhagyományokat, hiszen – Petrássy Miklóst idézve –*„non omnis moriar"* (nem halunk meg egészen), a tatabányai szénbányászat is addig él, amíg őrzik emlékeit és kutatják mozgalmas történetét. **Varga Máté**

Anyák napi adok-kapok

Drogtüntetés a Vörösmarty téren

MÁJUS 4-e van, anyák napja. Az egyik legbensőségesebb családi ünnep. Persze nem mindenkinek. Valaki délelőtt felköszönti édesanyját egy csokor orgonával, délután pedig Budapestre megy tüntetni. Igazán nemes gesztus, komolyan. De ha belegondolunk, miért is ne? Miért nem legalizáljuk a könnyűdrogok fogyasztását, amikor úgyis mindenki szívja, aki tudja? Talán ez lehetett vezérlő gondolata a Vadkender Egyesületnek, amelyik a májusi vasárnap drogtüntetést szervezett, ahová állítólag az ellentüntetőket is meghívták. Az egyik oldalon úgy ötszáz mindenre képes, fogvicsorgató, ipari kendermagot szóró tüntető. Vezetőjük, aki az egész „műsor" lebonyolításáért felelős, Till „Big Brother" Attila. Miért pont ezt a nyúlképű macskajancsit kellett megbízni ezzel a feladattal? Jó kérdés. Ellenben a másik oldalon a jóindulattal is legalább ötszörös többségben lévő ellentüntető tömeg. Szájukban piciny műanyag síp, amelyet a téren szereztek be aranyos öregasszonyoktól, akikről lerí, hogy drogokról legfeljebb a folytatásos délutáni rágógumi-krimikben hallottak. Kosárkákból osztogatják, és szívás helyett fújásra buzdítanak. Pár mélytengeri búvár nagy levegőt vesz, majd iszonyatos erővel kezdi fújni a sípját. A hangzavar hatalmas. A valóságsó ötperces médiasztárja a színpadon vonaglik, és egymás után konferálja fel az együtteseket, melyek a rendezvény színvonalát hivatottak növelni. Csakhogy a közönség paradicsommal és nyers tojással üdvözli őket. Till Attila savanyú ábrázattal csitítja a népet. Nem sok sikerrel. Mellette újabb és újabb lelki támogatók, ők ugyan nem szívnak, de szívni hagynának, mert szabadok és demokraták. Mivé lesz a világ? – tizenöt éve a szabad levegőért tüntettek egy diktatórikus rendszerben, ma könnyű drogokért egy demokráciában. Mindeközben a drogosok a színpad közelében sodorják cigarettájukat, majd elszívják azt szép barna füsttel, amit nem lehet semmi mással összetéveszteni: ez marihuána. A rendőrök bambán figyelik a magasba szálló füstfelhőket. Magasról tesznek az egész dologra, s titkon arra vágynak, bárcsak legalizálnák a könnyűdrogok fogyasztását. Akkor legalább végre más, fontosabb dolgokkal is tudnának foglalkozni, és el tudnák kapni a hétéves Pistikét, aki már háromszor lopott csokit a sarki vegyesboltból.

Félórás tombolás, verekedés és zsidózás után a szpíker bemondja, hogy sajnálatos módon fel kell oszlatni a tömeget, majd könnyes szemekkel elköszön „híveitől". A tér lassan kiürül, és örömmel konstatáljuk, hogy lefolyt egy csata, melyben újra győztek a magyarok. **Papp Márton**

Atlétika – a sportok királynője

A hosszútávfutó magányossága

Start egy mezei futóversenyen

A FOTÓK SZEMETI PÉTERTŐL SZÁRMAZNAK

Talán kevesen tudják, hogy a világ egyik legnépszerűbb sportja az atlétika! Ezért az atlétikát a hatalmas díjaknak, a csillogó körítésnek és nem utolsó sorban az emberfeletti teljesítményeknek köszönhetően a sportok királynőjeként szokás nevezni. Az atlétikában mindig a pillanatnyi erőfölény, a kellő összpontosítás és a taktika dönti el a mérleg nyelvét. – SCHWEININGER PÉTER riportja

Erről kérdeztük a 9. a osztály többszörös országos bajnok futóját, Szemeti Pétert: *„Bármilyen furcsa a futóversenyeken is használunk különböző taktikákat. Általában az első száz métert meghajtom, majd ráállok egy optimális tempóra. Mindemellett be kell osztani az erőmet, nehogy elfáradjak a hajrára, mert az a legkeményebb."*

REMÉNYSÉGÜNK: SZEMETI PÉTER

Arra a kérdésre, hogy mi élvezetes ebben a sportban a következőket válaszolta: *„Sokan monotonnak tartják a futást, de szerintem ez igen változatos, hiszen sohasem lehet ugyanúgy lefutni egy adott távot. Mindig más erőbedobással, más taktikával kell próbálkozni. Egyébként én hetente hatszor (napi két órát) gyakorlok, mert nem elég a tehetség, az atlétikában nagy akaraterőre van szükség."*

Mindenesetre különös sportág az atlétika! Nincs a világon még egy olyan sportág, amely ilyen összetett és sokrétű elemekből épülne fel! Mert a klasszikus százméteres sprint mellett akadnak különböző távú futások, gyaloglások, gátfutások és a dobó, ugró illetve hajító versenyszámokról ne is beszéljünk.

A SPORTÁG TÖRTÉNETE

Érdemes szót ejteni egy-két nagy névről. Mindenképpen felfoghatatlan a férfi százméteres sprint 10 másodperc alatti világcsúcsa, amely Tim Montgomery nevéhez fűződik. De ki ne ismerné ugyanebből a számból az olyan nagy egyéniségeket, mint Carl Lewis, Maurice Greene vagy Ato Boldon (már rövid hajjal)? Vagy a legendás finn(!) nemzeti hőst Paavo Nurmit. Aztán ott van a nőknél a legyőzhetetlen Marion Jones, a magyar származású középtávfutó Gabriella Szabo, a keleti királynő Olga Jegorova és a távolugró Tatjana Kotova. A sort pedig folytathatnám, de hely hiányában nem akarok untatni senkit. Pontosabban most jutott eszembe egy friss hír: Paula Redcliffe 2:16 alatti maratoni ideje, ami kb. percenkénti Bárdos-körökkel felel meg – két óra tizenhat percig!

Fantasztikus eredmények! Káprázatos emberek! Csoda vagy, te, Sport!

De hol vannak a magyarok? – kérdeztük az egykori kiváló magasugrót, Kovács Nimród tanár urat: *„Sokan tévhitben élnek a magyar atlétika megítélésével kapcsolatban. Ugyanis hazánk igen sok jó versenyzőt adott a sportágnak. Gondolok itt az olimpiai bajnokok díszes sorára* ('48 Németh Imre, '56 Csermák Imre, '68 Zsivóczky Gyula, '76 Németh Miklós és Angéla, '96 Kiss Balázs), *és a régebbi korokból Iharos, Tábori és Rózsavölgyi fantasztikus eredményeire. Persze azóta már sokat változott az atlétika! Átrendeződtek az erőviszonyok, és manapság jóval nehezebb a világelitbe kerülni, hiszen ebben a sportágban van a legtöbb versenyző és ezáltal a legnagyobb versengés. Most már nincs realitása annak, hogy bárki is csodákat várjon. A futószámokban nem vehetjük fel a versenyt az amerikai vagy afrikai sportolókkal szemben. Már alkatilag is sokkal előnyösebb helyzetben vannak, mint a magyar atléták! Ezért az ötvenes évektől a dobó számok váltak a magyarok specialitásává* (pl.: Németh, Csermák, Kiss, Gécsek, Fazekas). *Itt inkább az északi erőemberekkel kell megküzdeni! Tehát a magyar atlétikának igenis helye van a sikersportágak között!"*

A női versenyzőink pedig azért nem tudtak olyan sok jó eredménnyel szolgálni, mert ott a dobószámok világcsúcsai a hetvenes évektől megközelíthetetlenek, hiszen az egykori Kelet-Németország atlétái nemcsak nagy izomzattal, hanem erős borostával és mellkas szőrzettel hódítottak a világversenyeken...

A SPORTKIRÁLYNŐ TATABÁNYÁN

Ezek után Kovács Nimród tanár úr a tatabányai atlétikatörténelmét helyezte előtérbe, melynek ő maga is oszlopos tagja volt: „A sportág tatabányai előretörése az ötvenes évek végén kezdődött, amikor Országh József és Kiss László – Kiss Adél tanárnő édesapja! – eredményeire (100 méter, 200 méter) az egész ország felfigyelt. Az időszak kulcsfigurája Játékos Pál volt, aki nagyon sok sajátnevelésű atlétát képzett. Aztán 1968-ban jött a klub egyik legnagyobb sikere, ugyanis Kiss Antal olimpiai ezüstérmes lett 50 km-es gyaloglásban. Ezek után a hetvenes évek végén – a bányák fénykorában- már volt pénz egy-két jó név igazolására. A kor jelentős képviselője Söjtör József volt, és ekkor tevékenykedett Hoffer József is, aki tízpróbában 7867 pontig jutott (háromszoros magyar bajnok, Európa Kupa 6. helyezett). A nyolcvanas években magam is vállaltam edzői munkát a klubnál, ami ekkorra már az ország egyik legjobbjává vált. Ezután sajnos egy kis visszaesés következett, de a kilencvenes évek elején Salamon Zoltán érkezésével új életre kapott a tatabányai atlétika, és az utánpótlás műhelyek tekintetében az első három között van Magyarországon."

A BÁRDOS JELENLEGI ATÉLTÁI

Őszintén szólva én eddig azt gondoltam, hogy az atlétika művelését általános ellenszenv övezi a diákok körében, de rájöttem ezt csak én érzem így! Sőt a Bárdos is büszkélkedhet néhány remek „ízeltlábú atlétapalántával"! Erről mesél büszkén Hoffer József tanár úr, aki nem járatlan e szakmában: „A közelmúltban rendezendő megyei futóversenyen szinte minden korcsoportban érdekeltek voltunk, és nagyon szép eredményeket értünk el: a fiúk csapatban a harmadik (legjobb helyezés: *Darabos Gábor* 3.), a második (*Szemeti Péter* 1.) és az első (*Szemeti Gábor* 5.) helyet szerezték meg különböző korosztályban. Ráadásul az utóbbi két csapat az országos versenyen is jól helytállt, hiszen 18. illetve 11. helyen végeztek. Külön kiemelném Szemeti Pétert, aki itt is másodikként ért célba. Ugyanezen a megmérettetésen a lányok második (legjobb helyezés: *Udvari Csilla* 4.) és harmadik (*Jakab Zsófia* 5.) helyen futottak be. Az előbbi csapat az országos versenyen a 19. helyet szerezte meg."

Hoffer József tanár úr mint gyakorló edző a kezdetekről és a kemény munkáról is beszámolt, mondván: *„A mi iskolánkban nem volt tesitanár, ezért az osztály legnagyobb (és legerősebb) tagja tartotta a foglalkozásokat, aki én voltam.* (Ki gondolta volna?) *Így kerültem közel a sportághoz, melyet aztán versenyszerűen űztem a későbbiekben."* Mi kell ahhoz, hogy jó atléta legyen valakiből? A válasz egyszerű: *„Kemény, odaadó munka! Ebben a sportban mindenkinek van tehetsége, csak ki kell hozni belőle a maximumot!"* – Érdemes legalább annyit kihozni a emberből, hogy egy támadó dobermant otthagyjunk, vagy könnyedén átugorhassuk az áradó Galla-patakot...

Az atlétika hobbiszerű műveléséről még nem esett szó, ami gyakran összehozza az embereket, kitisztítja a füstölgő tüdőt és jobb közérzetet, kikapcsolódást biztosít mindenki számára. Erre valók a különböző amatőr rendezvények és díjfutások reklámpólókért, ahol gyakran igen nagy tömeg indul útnak. Tehát érdemes néha otthagyni a valóságsókat, és kocogni a szabadban! Esetleg az egészséges életre is rászokhatunk!

A tavasz tizenhét pillanata

KISKOROMBAN imádtam a tavaszt. Emlékszem, harmadikos koromban tavasszal a névnapomra kapott Tisza stoplis cipőmre. Egy vasárnap délelőtti erdei kiránduláson avattam fel a Turulnál, és úgy ugráltam benne, mint egy fiatal bakkecske. Rövidlátó okulárém felnagyította a napfényt, és kékebbnek láttam akkor az eget és zöldebbnek a réteket.

A tavasz az iskolákban mindig a nőnappal kezdődött. Onnantól a tanév végéig már simán végig lehetett lógni a tanítást. Központi kérdés volt, hogy ki vigye a virágot a matek tanárnőnek, hiszen egy félmosolynak, egy rúzsos puszinak tudatalatti jelentőséget adtunk az aktuális témazáró kiosztása előtt. Szerettem a kokárdás márciust, mert az is a tavasz közeledtét jelezte. Akkor volt igazán ünnep a március tizenötödike, hiszen a diktatórikus politikai rendszer megünneplését nem is engedélyezte. Akkor még nem tudtam, hogy egyszer majd újra politikai hovatartozás kérdése lesz a kokárdaviselet, és olyanok is aggatnak ruhájukon kívül a visszapillantó tükörre trikolórt, akik akkoriban tenyérnyi pártjelvényekkel nyomultak május elsején az első sorokban. Ha tudtam volna, biztos, hogy én inkább nem tűzöm fel.

Emlékszem a húsvétra a nagymamánál. Émelyítő parfümfelhő ereszkedett a nappalira, és ettől még kilencvenéves dédöreganyám is évtizedeket fiatalodott.

Nem hinném, hogy szükséges lenne tanárt játszani. Tanítani is elég. És a szerepek előbb-utóbb kialakulnak – úgy, ahogy kell, jelmez nélkül is.

Ámon Katalin

Az asztal alatt guggoltunk unokatestvéreimmel a nyugatnémet disszidens rokontól kapott rózsapatronos pisztolyokkal felszerelkezve, és a Bud Spencer–Terrence Hill páros pofonjainál sokkal izgalmasabb volt a délelőtti bevétel összeszámlálása. Aztán elfogyott a trafikban a rózsapatron, összetört a pisztoly és meghalt a dédnagymama – és én többé nem mentem locsolni.

Jó évtizede már a tavasz a holokausztról is szól. Ízléstelennek tartom, hogy a sok kedélyes szalonzsidózás után ilyenkor kigúvadt, könnyes szemekkel újra meg újra megnézzük a Schindlert, a Jákob lajtorjáját, azt a napfény-izét vagy idén A zongoristát. Azóta rájöttem, hogy múltat és jelent, Endlösungot és Heti hetest csak azok a neonáci médiasztárok – mert ne-

Új kihívás előtt a diákkör!

A diákkör tavasszal is folytatta további munkáját. A Tatabánya bányászatával foglalkozó projektről az olvasók a 2. oldalon tájékozódhatnak. A nyári szünettel természetesen nem szűnik meg működésünk, nyáron legalább több időnk és energiánk lesz a közös gyűlésekre. Megfelelő tudással a birtokunkban tervezünk őszre egy ipar- és településtörténeti konferenciát. Azok a diákok, akiket érdekel ez a téma, jelentkezzenek a diákkör bármely tagjánál, mert szükségünk van további társakra terveink megvalósításához.

Márciusban Nagy Tamás tanár úrral Budapestre kirándultunk. Megnéztük a Magyar Nemzeti Galéria történelmi tablóit, gyönyörködtünk a tavaszi fényekben, lányokban és átkeltünk az európai csatlakozást jelképező hídon. Uzsonnáztunk, mosolyogtunk, egy szombati napközben mindenki önfeledt és gondtalan volt. *Zsombi*

A cserediák-kapcsolat tapasztalatai

Takarékos angolok és laza németek vendégségében

Szerencsés diák vagyok. Tavaly Angliában jártam, és most tavasszal Vidéki József tanár úr szervezésében Németországba utaztunk. Mindkét út hatalmas élmény volt, ám mégis óriási különbség volt a kettő között. Élményeimről adok közre most egy röpke beszámolót.

Angliába egy borzasztóan lestrapált, kb. húszéves Mercedes kisbusszal mentünk (megjegyzem: ki is röhögtek az angol határőrök) csekély két és fél napon keresztül. Ellenben a Rockenhausenbe vezető tizenhárom órás utat egy csodálatos, új és kényelmes, fullextrás busszal tettük meg.

Az angoloknál két jó barátommal, osztálytársammal már nagyon vártuk a vendéglátó családdal való találkozást. Hát, volt is mit! Egy külső szemlélő számára teljesen hétköznapi családhoz kerültünk, csak mi hárman tapasztaltuk meg a náluk töltött két hét alatt, hogy milyen is ez a família valójában. Elég az hozzá, hogy szörnyen „takarékosak” voltak velünk.

Egész napos diéta után a vacsorák is élményszámba mentek: kaptunk cédé méretű pizzát, köretnek négylevelű lóherét és egyéb gyomnövényeket, és még sok érdekes, de számunkra ehetetlen dolgot, amik említésre se méltóak. Ennyit az angol vendégszeretetről... Megérkezésünk után egy nappal, nem akarták megengedni nekünk, hogy megnézzük a foci világbajnokság döntőjét, azzal az indokkal, hogy az angolok már úgyis kiestek. Még ha volt is egy kis szabadidőnk, akkor sem engedték meg, hogy kitegyük a lábunkat a házból, mert szerintük mi még nem tudunk vigyázni magunkra. Egy másik alkalommal az egyébként otthon állandó, őrült rohanással közlekedő háziasszonyt pillantottuk meg a városi piacon, amint tolókocsival rallizik a standok között. A többiek persze mind azt mesélték, hogy milyen jó kajákat kaptak, milyen szép helyekre vitték őket, és hogy mekkora jó arcok a vendéglátóik. Csak mi szívtuk meg, de alaposan!

És most áttérek a német túrára. Itt is egy barátommal voltunk a vendéglátó családhoz beosztva. Mit ne mondjak, ez sem indult felhőtlenül. Mindenki azon röhögött, hogy mi ketten milyen furcsa népekhez kerültünk. Az apuka ijesztően nézett ki: post-keletnémet Bundesliga-séró, szakadt kertészgatyó, félrecsapott bézbólsityak. De a külső nem minden, miután összeismerkedtünk a családdal, kiderült, hogy eszméletlen jófejek. És nem mellékesen ez a család volt rockenhauseni társasági élet központja. A család négy tagból áll: szülők és két fiúgyerek, egy 16 és 18 éves. A kisebbik fiúval, Nicóval igen szoros barátságot kötöttünk, vele jártuk a várost, ő mutatott meg nekünk minden érdekes helyet. Még az első vacsoránál megkérdeztem a szülőket, hogy meddig maradhatunk el éjszaka. A válasz meglepően laza volt: „Azt csináltok, amit akartok, és oda mentek, ahova akartok, lányokat éjfélig hozhattok fel a szobátokba! Ne rúgjatok be nagyon! Rátok bízom, hogy meddig maradtok, és ha tovább akartok maradni, mint Nico, akkor kérjétek el tőle a kulcsot!”

Persze most is voltak olyan társaink, akiket sehova nem engedtek, kaját is alig kaptak. Apropó, étkezések! Amíg ott voltunk ételre és italra semmit nem kellett költenünk. A háziasszony elhalmozott bennünket minden földi jóval. Minden reggel egy kisebbfajta svédasztal várt bennünket, amiről azt választhattunk, amit kívántunk. Kétnaponta grillpartit rendeztek, ahol sütöttek csirke-, pulyka-, sertés-, marhahúst, bajor virslit és kolbászt, vagy amit kértünk. Mellé több mint tízféle saláta, üdítők tömkelege.

Ha nem ilyen grill ételeket kaptunk, a háziasszony akkor is kitett magáért. Finomabbnál finomabb német különlegességekkel és egzotikus ízekkel púpozta meg tányérunkat.

Nico és barátai beavattak minket minden helyi érdekességbe és szokásba a szórakozás terén, például a törzshelyükön egy-egy méter hosszúságú falécen tizenöt pohár „Bier-Colát” (sörös kólát) rendeltek, majd ezt még kb. ötször megismételték. Minden este jól éreztük magunkat. Az éjszakai körutak során volt alkalmunk összehaverkodni a német ifjúsággal, akik egytől egyig nagyon rendesek, barátságosak voltak.

A német túráról tehát csak pozitív dolgokat tudok írni. Merőben más volt, mint az angol, szinte minden tekintetben. Ha valaki megkérdezné tőlem, hogy melyik út, melyik család, melyik vendéglátás, melyik kultúra volt a jobb, élvezetesebb, egyértelműen a németekre szavazok. Azt ajánlom, hogy próbáljátok ki a diákcsere-kapcsolatokat, és ismerjétek meg mihamarább és minél jobban Európát! **– Döme –**

Bárdos-híradó

VERSENYEREDMÉNYEK

- GOMBKÖTŐ TAMÁS 9. a osztályos tanuló az Arany Dániel Országos Matematikaversenyen 3. helyezést, az Országos Kenguru Matematikaversenyen 4. helyezést, valamint a Gordiusz Matematikaversenyen elért 12. helyezést ért el. Szaktanára: HAJNAL KÁROLYNÉ.
- SZEMETI PÉTER (9. a) osztályos tanulónak. aki a sport terén ért el szép eredményeket: Országos Mezei Bajnokság 2.hely (4500 m), Országos Diákolimpia 2. hely (4000m), Országos Váltóbajnokság 3. hely.
- SZEMJONOV ALEXANDRA 7. b osztályos tanulónknak a Teleki Pál Országos Földrajzversenyen elért 2. helyezéséért. Némedi-Varga Dávid ugyanezen a versenyen szintén eredményesen szerepelt.
- BESENYEI BALÁZS 12. osztályos tanuló az OKTV angol nyelvi döntőjének 23. helyezettje lett. Eredményeiért a ballagáson Bárdos-díjat kapott.
- KISS ANDRÁS 11. b osztályos tanuló az OKTV kémia I. döntőjén a 29. helyezést érte el.
- Az Eötvös József Gimnáziumban megrendezett országos spanyol próza- és versmondó versenyen a következő tanulók értek el helyezést: PAPP MÁRTON (9. a) szabadon választott próza 1. hely, ÁMON KATALIN (10. b) kötelező vers 3. hely, NÉMETI VERONIKA (8. a) kötelező vers 3. hely. Rajtuk kívül kimagaslóan szerepelt CSÍK RÉKA 9. a osztályos tanuló is.
- A „Szép Magyar Beszéd” verseny megyei döntőjében is nagyszerűen szerepelt iskolánk: BÁNKI IBOLYA OLGA 12. osztályos tanuló 1. helyezést ért el. Az országos versenyen az Anyanyelvápolók Szövetségének különdíját kapta. KANYOK ZSÓFIA (8. a) és KASSAY-FARKAS RÉKA (5. a) 1. helyezett ugyanezen a versenyen.
- HAJLINGER BIANKA 6.a osztályos tanuló városi angolversenyen 1. helyezést ért el.
- A tavaszi iskolai szavalóverseny helyezettjei: **5–6. osztály:** 1. KASSAY-FARKAS RÉKA (5. a), 2. GEIGER ÁGNES (6. a); **7–8. osztály:** 1. KIS GÁBRIEL (7. a), 2. BÁNSZKY NOÉMI (7. b), közönségdíjas: KINCSES BRIGITTA (7. a); **9–12. osztály:** 1. MELEG GÁBOR (11. a), 2. ZSOMBOLYAY PÉTER (10. b) Közönségdíjas: NAGY LAURA a 12. a osztályból.

Gaudeamus igitur

Elballagtak a negyedikesek

Idén is – mint minden évben – iskolánk két végzős osztálya búcsúztatta nálunk töltött éveit május 10-én. A ballagás „tiszteletére" készített, az egész épületet virágba borító, színvonalas dekoráció és a problémamentes műszaki háttér (amely utóbbi „Technikus" Jani és a lassan – méltán – futball-és médiasztárrá avanzsáló Pammer Józsi épületmenedzser keze munkáját dicséri) egyértelművé tette, hogy távozásukat iskolánk „többi" – ti. nem ballagó – diákja és a műszaki személyzet egyaránt szívügyének tekintette...

Bár ezt megcáfolni látszik azt a talán a ballagás hagyományával egyidős véleményt, miszerint a diákok csak a végzősök ünnepének tekintik a ballagást, ahol „némelyik tizenkettedikes kap egy kocsit, a csóróbbja meg fukszot, mi meg állunk abban a rohadt melegben"; jelen vélemény szerint a többiek nem érzik át az ünnep jelentőségét.

Elbliccelendő kötelességnek tartják az azon való „statisztálást". Azt hiszem, az ezt vallóknak legalább egyszer meg kellene nézniük egy bárdosos ballagást, elejétől a végéig; már a Gálon összefutnának a díszítéshez utcai ruhában fenyőágakat gyűjtő tanulókkal, akiket bő három óra múlva „díszmagyarban" látnának viszont a sorfalban. A díszítésben szinte minden diák részt vesz; sokan – az idősebbek – a kellemest a hasznossal összekötve, a bagószag mellett fenyőágakat is hoznak magukkal az iskola 200 méteres vagy szélesebb körzetéből, mások a saját kertben (vagy a szomszédnál) szedett virágokat áldozzák fel a mulandó esztétika oltárán. A sorfalat alkotó tanulók idén is egységesen elegáns öltözetet viseltek, némelyek az „ufós" napszemüveggel és a teszkós hedszettel pótolták az ünnepről egyelőre hiányzó Őrmester Kft. stábját. Örömmel vehettük tudomásul, hogy az idei ballagásról kiszorult a mobil távközlési technika, az ünnep hangulatát egy, „véletlenül, pont most" érkezett hívást jelző vékony dallam sem törte meg. (Megfigyelhető egyébként: ahogy kezdi a mobil levetkőzni státusszibólum jellegét, egyre kevesebb ünnepélyt zavar a csörgése).

A diákok, a díszítést irányító és ötletekkel segítő, bölcs tanári kar és a gondos technikai személyzet tehát idén is aktívan közreműködött abban, hogy a ballagás, a ballagók és hozzátartozóik számára örök emlékként, jelentőségéhez méltó színvonalú legyen. Bizonyára ők maguk is megtettek mindent, hogy másoknak is azzá váljék. A cikk elején említett pesszimista vélemények szerintem az ország iskoláinak többségére nem állnak helyt, a Bárdosra pedig biztosan nem. És biztosra veszem, hogy ez 2005, az emelt szintű érettségi bevezetése (és a mi esetleges távozásunk) után sem változik meg. **Varga Máté**

Kirakodóvásár, vadállatok és versenyzők az idei biológusnapon

Minden szép, minden jó, mindennel meg voltunk elégedve (?)

Ferenc József minden bizonnyal így érzett – mintegy száz évvel ezelőtt. Az idei (április 11–12-i) Diákbiológus és Környezetvédő Napok résztvevőiről – sem bárdosos, sem vendég diákokról – azonban már nem merném ezt ilyen egyértelműen állítani.

Kijelentésemet alátámasztandó hoznám fel példának az egész nap semmittevő, itt-ott ücsörgő vagy a folyamatosan az alagsor és az első emelet közt ingázó, „padon bandázunk" diákokat. Nem beszélve azokról, akik – természetesen kellemes baráti társaságban, totális komfortérzettel – a szekrényükben töltötték a pénteket; ha pedig még szombaton is megtisztelték jelenlétükkel a rendezvényt, akkor már a munka hőseinek érezték magukat. Persze annak ellenére, hogy a két nap alatt semmit sem csináltak. De ez nagy általánosságban mindennel így van. Egy ember dolgozik, a többi meg nézi. Ez a magyar munkamegosztás!

Kisállat-bemutató a legkisebbeknek

Némi közömbösség és érdektelenség tükröződött sok arcon egy csöpp unottsággal fűszerezve, túlnyomó többségében a „hazaiakén". Hiszen ha jól meggondoljuk, a vendégek azért érkeztek, mert érdekelte őket a program, így ők találtak kedvükre való elfoglaltságot. A mieink közül egyesekről ezt azonban már nem lehet elmondani. Ha feltesszük nekik azt a kérdést, vajon miért nem mutattak több aktivitást a programot illetően, mindig a szerintük legkézenfekvőbb kifogással próbálkoznak: a biológia nem érdekli őket. Nos, elég bugyutácska kifogás...Különben legalább fogalmuk lett volna róla, hogy itt nem az előgerinchúrosok és tüskésbőrűek egyedfejlődésének szakaszairól volt szó, hanem ennél azért nagyobb kaliberű, közérdeklődésre számot tartó dolgokról.

A reformkonyha finomságait még Gitta néni is megkóstolta

Addig még rendben van, hogy a kisállat-bemutató meg a szobanövények, esetleg ha még az ásványokat is hozzávesszük, legfeljebb húszperces programot jelentenek, de nem is ezek miatt kell itt lenni. (Megjegyzés: hanem a reformkonyha miatt. Minden szentnek maga felé hajlik a keze!) Azt a mintegy négy órát, amely végtelen hosszú időtartamot kötelező itt töltenünk (máskor hat meg hét tanórát!), biztos szörnyen nehéz kibírni.

Főleg a második napon a rendezvény vége bizonyult megterhelőnek: az utolsó előadásra már úgy kellett csürhe módjára beterelni kisebb-nagyobb, diákokból álló tömörüléseket.

Egyszerűen nem fér a fejembe, mire fel ez az elégedetlenség, amikor érdekes előadásokat tartottak, közérthető módon, és nem feltételezem, hogy mi már mindent tudunk, és nem lenne hasznos meghallgatni egy-egy ilyen „fejtágítást". Kiváltképp, ha az esőerdők és a bálnák megmentése a téma. Arról nem is beszélve, hogy a Mount Everestet első magyarként megmászó Erőss Zsolt élménybeszámolója is szerepelt a programban.

A múmiákról tartott előadás osztatlan sikert aratott

Erőss Zsolt a főszervező tanárnők körében

De még mielőtt bárki azt gondolná, hogy ez a mentalitás csak a bárdosos diákságra jellemző, rácáfolnék. Gondoljuk csak végig, hogy az „ismerkedési est" néven futó, kimondottan a vendégeknek szervezett bulira hányan jöttek el közülük! A létszám elkeserítő: négynél többen biztosan nem voltak. Ezzel szemben a hazaiak a Bárdos–Árpád párbaj után most újra meglátogatták dídzsé Buda káprázatos buliját.

A Pad Tévé mindkét napon non-stop forgatott

És hogy mit is lehetett volna tenni, ha szorul belénk némi érdeklődés? Sok mindent. Túl sok mindent. Sőt, tovább megyek, nemcsak hogy nem kéne elégedetlenkedni, hanem örülni kellene, hogy míg másoknak április 26-a munkanap volt, mi ezt lazsálással tölthettük. Két év múlva ugyanitt, de remélhetőleg talán... egy kicsit másképp. **– Enesze –**

Lábszky József, az Árpád gimiből fotós kiállítással érkezett

Gondolatok Almodóvar filmjeiről

Abszurd valóságok

ALMODÓVAR filmjeire az a legjellemzőbb, hogy hihetetlenül meg lehet szeretni őket. Pedig a szereplői nem éppen kedves, szeretnivaló emberek. Sőt, a legtöbbször elképesztően kegyetlenek egymással. És magukkal is. Olyanok, mint bárki más, és ez az, amit a rendező borzasztóan őszintén mutat be a nézőnek. De ezt nem egyszerűen és nyersen teszi, „nem vágja az arcunkba az igazságot" azzal, hogy „tessék, ti is mind ilyenek vagytok". Ennél sokkal bonyolultabbak a történetei.

Filmjeiben a szereplők mindig abszurd helyzetekbe kerülnek. Talán a kerülni nem is a legmegfelelőbb szó, azt is írhatnám, élnek. Mert ezeket az elképesztő szituációkat teljesen természetes állapotként mutatja be. Ilyenkor a néző általában kissé elmosolyodik, és azt mondja: „Ilyen velem úgy sem történhetne meg." Vagy: „Ez csak egy film, semmi köze a valósághoz." (Több közhely most nem jut eszembe.) De aki egy kicsit is megérti Almodóvar filmjeit, rájön, mi magunk vagyunk a főszereplők, vagyis a mi érzelmeink. A rendező ugyanis azért „zárja" a szereplőket abszurd élethelyzetekbe, hogy észrevegyük: ilyenkor az érzelmek és az ösztönök sokkal erősebbek a szociális gátlásoknál. Sőt, legtöbbször maguk az érzelmek miatt kerülünk szokatlan szituációkba.

Sokat gondolkodtam, érdemes lenne-e leírni két legutóbbi filmjének, a Mindent anyámról és a Beszélj hozzá! című filmek történetét. De azt hiszem, feleslegesen elkezdeni „sztorizni", mivel a „csupasz" történet nevetségesnek hatna. Pedig mindkét mű csodálatos. Ez a jelző illik rájuk a leginkább, és aki ismeri az Almodóvar-filmek hangulatát, az nem tartja túlzásnak, ha ezt írom. A Mindent anyámról című filmben teljesen egyedi szemszögből mutatja be a tiszta és ösztönös anyai érzelmeket. Az anyai szerepet. És az összes többi szerepet, amit egy nőnek és olykor egy férfinak el kell játszania. Fájdalmasan és kegyetlenül őszintén.

Ugyanígy van ez a Beszélj hozzá! című filmben is. Csak még bonyolultabbak, még kevésbé természetesek azok a bizonyos női és férfi szerepek, amik előző filmjében is megjelentek. A Beszélj hozzá! - ban a férfi–nő kapcsolat áll a középpontban, bár egyáltalán nem olyan szemszögből közelíti meg, mint más művészek. Nála a legnagyobb hangsúly nem a történeten van, hanem a szerelmen, a gondoskodáson és szinte mindenen, amit egy férfi és egy nő érezhet. Ezért válik a film rendkívül bonyolulttá. De az Almodóvar filmeket nem kell érteni. A rendező úgy használja fel az érzelmeket, mint a festők a különböző színeket. Minden egyes jelenet más-más hatást vált ki a nézőből, aki időnként az abszurd jeleneteken is megbotránkozás nélkül tud nevetni, és nem érti, a film végén miért nézi végig a moziban könnyeivel küszködve a stáblistát. De már nem is akarja érteni.

•

A sehova kapuja

Tatabányának még sokat kell tanulnia!

SZÁMOMRA valahogy mindig elkeserítő Tatabányán színházba menni. Korábban az előadások színvonala volt jelentett problémát, de ma már még ennél is nagyobb problémával kell szembenézni: a teljes érdektelenséggel. Ezzel minden olyan „szerencsétlen" találkozhat, aki remek városunk bármelyik kulturális rendezvényére ellátogat.

A sehova kapuja című darab kezdete előtt negyedórával a büfés néni bizalmasan odasúgja nekünk: „Remélem, ma megtartják az előadást..." Csodálkozva kérdezzük meg: „Miért? Lehet, hogy elmarad?" „Hát, a tegnapira összesen húszan jöttek el." Szép kilátások. De már akkor is sejtettük, nem a darabbal van a gond...

„A sehova kapuját akkor léped át, amikor úgy érzed, hogy nem kell tovább tapogatóznod a fal mentén, minden kérdésedre választ kapsz, és boldog lehetsz a földön. A sehova azonban csak egy buta és kegyetlen szürke köd. Elhomályosítja a szemedet, és eltompítja az agyadat. Végül minden zsigeredbe beeszi magát, és soha többé nem ereszt el. Kérlek, tapogasd tovább a falat! Még akkor is, ha talán soha nem találsz igazi átjárót! Inkább kutass egész életedben, semmint, hogy átlépd a sehova kapuját!"

Elgondolkodtató idézet. Csak éppen nagy átverés. Igen, nagyon szép sorok, de a nézők módszeres félrevezetése. Mert a darab témája a vallásosság, pontosabban az emberek átverése mindenféle egyházak által, de a mű elején még nagyon is úgy tűnik, a sehova az a hétköznapi szürkeség, amiben az emberek nagy része él. Ügyes húzás volt, az előadás első tíz perce után foghattuk a fejünket, hogy bizony mi is „bedőltünk a szövegnek", amiben nagyon sok igazság is van. Sőt, azt is írhatnám, teljesen igaz, de ezt az igazságot sokféleképpen fel lehet használni. Akár az életünket is megváltoztathatjuk, például a főszereplőhöz hasonlóan szektát alapíthatunk.

Praktikus ötlet. Mert adott egy jó társaság, amelynek bölcs, de jóságos vezetője lehetünk. A légkör igazán baráti: mindenki becézi a többieket, és ha valaki valamilyen hibát követ el – legrosszabb esetben rosszul értelmez valamit a Bibliában – , csak annyit mondanak: „még nagyon sokat kell tanulnia". De a szekta jövedelmező befektetés is, és most nem a lelki és szellemi értékekre gondolok. Hiszen ki ne lenne tagja egy vallási gyülekezetnek (nem szektának!), ha félne a hatalmas minibolygó becsapódásától?! A tagsággal ráadásul még világító minibolygó-kitűző és keresztelés is jár.

Kezdeti elkeseredésem elmúlt, teljesen átadtam magam az átszellemült légkörnek. A színpadon vidám dalokkal köszöntötték a minibolygó elérkezését. De az ünneplés egy sajnálatos tévedés folytán túl jóra sikerült, mert az új tag, Pattantyús Bence népdalgyűjtő borvíz helyett egy kicsit „hatásosabb" itallal kínálta meg a többieket. Egyébként sokminden más is történt, megjelent a darabban egy megtért leszbikus amerikai lány, egy szerelmes pap, naiv falusiak és egy kézrátétellel gyógyító férfi...

És az egészben az a legszebb, hogy mégis olyan hihető ez a történet, és persze mi is nagyon hiszékenyek vagyunk. Aki nem hiszi, az nézze meg a Pintér Béla Társulat előadását, mert még nagyon sokat kell tanulnia ahhoz, hogy felismerje a sehova kapuit. Mert a sehovába rengeteg kapu nyílik...

•

Bánk bán filmopera a moziban

Kipipálva

A MAGYAR filmgyártásnak az utóbbi években valahogy mindig sikerül százmilliókat költeni olyan filmekre, amelyek hazánk ismert történelmi személyiségeit és eseményeit örökítik meg, és büszkeséget ébresztenek bennünk országunk iránt. Legalábbis elméletileg. Ezekben a filmekben általában semmilyen művészi érték nincsen, a történeteket pedig mindenki unásig ismeri (lásd *Honfoglalás, Sacra Corona*). Azt még meg tudom érteni, hogy nemzethű kötelességből minden ilyen produkciót megnézetnek a diákokkal, akik – valljuk be őszintén – majdnem mindig halálra unják magukat a moziban.

Lehetne ez másképp is, a magyar történelem eseményeit sok rendező színvonalasabban is fel tudná dolgozni. Ehhez jó témaválasztásra lenne szükség. A Bánk bán történetét illik, mondhatni, kötelező ismerni, ezáltal a téma izgalmassá tétele nem túl könnyű. Az operafilm ötlete nagyon eredeti, és sok lehetőséget kínál a rendezőnek arra, hogy túllépjen az opera ma már túl mesterkélt stílusán. Káel Csaba sokat tehetett volna azért, hogy a Bánk bánt végre eredeti szemszögből is feldolgozzák, de nem élt a filmezés lehetőségeivel. Az egész filmben csak egyetlen eredeti ötlet volt, amikor bevágtak egy búzamezőt, mint szép magyar tájat, az események közepén. Gondolom, ezzel valamilyen „művészi hatást" próbáltak elérni. De nem sikerült, ezek a képsorok egyáltalán nem illettek bele a filmbe. Az összes többi rész egyszerűen olyan volt, mintha valamelyik színház Bánk bán-előadásán felvittek volna egy kamerát a színpadra, és lefilmezték volna a színpadi játékot. A jelenetek túl teátrálisak voltak a filmes műfajhoz, így a legtöbb rész teljesen nevetségessé vált. Észre kellett volna venni, hogy ami a színpadon lehetséges, sőt szükséges, az egészen másképp hat a filmvásznon. Kicsit nehéz elképzelni, hogy Tiborc a *Keserű bordal*t Gertrudis mulatozó udvartartása között sétálgatva énekelte volna. És az is elég valószínűtlen, hogy Melindát és fiát két méterre a folyóparttól lehúzná egy örvény.

Igaz, ezek a jelenetek legalább kicsit feldobták a közhangulatot. A film aránylag nézhető volt, bár teljesen jelentéktelen, a moziban mégis a szokásos légkör uralkodott. Az unalmas részeknél ötpercenként kérdezgettük „mikor lesz má' vége", erre a válasz az volt: „miért, szívesebben ülnél valamelyik órán a suliban?". Az egyes szereplők halálát pedig általában kitörő örömmel fogadtuk, mert ugye minél kevesebb szereplő marad, annál közelebb a film vége. (Amint látható, az ember hamar megfeledkezik a Turul mozi nem épp kényelmes székein az alapvető emberi értékekről.)

Ezek után komolyan el kéne gondolkodni azon, megéri-e ilyen filmekre hatalmas pénzeket költeni. Szerintem jobban megérné, ha a tehetséges filmrendezők munkájára fordítanának figyelmet, és nem az aktuális politikai álláspont lenne a legfőbb szempont.

Képeinken a film jelenetei FORRÁS INTERNET

Akkor lehetne értékes és izgalmas történelmi témájú filmeket rendezni. Olyan filmeket, amiket az emberek nem csak kötelező jelleggel néznének meg.

•

Az élet hazugsága

MANAPSÁG egyre népszerűbbek azok a színdarabok, amelyek lendületes táncokkal és énekekkel szórakoztatják a nagyérdemű, de nem terhelik le a gyenge idegzetű nézőket mély eszmei mondanivalóval. Művelődés – alapfokon.

Az egyszereplős drámák, ahol a főszereplő terjedelmes monológban adja elő a darabot, nehezebben emészthetők. A kamaratermi családias hangulat és félhomály zavarja a monumentális alkotásokhoz szokott közönséget. De Gogol: Egy őrült naplójának színpadi átirata beleillett a szűk és sötét miliőbe. A kezdés előtt néhány perccel zúgolódnak páran: „Ez nem is igazi színház, mesét otthon is olvashatok." Aztán az előadás elkezdésétől egészen a végéig egy suttogás sem hallatszik.

Előlép egy ember, és elmeséli az életét. Mi pedig hol a nevetéstől, hol a szánalomtól könnyezünk. Popriscsin, a szürke eminenciás hivatalnok szerepében Horváth Lajos Ottó bravúrozik. Állandóan szem előtt lenni fizikailag és szellemileg is megerőltető. Kiszáradó torok ellen egy kancsó vizet csempésztek a díszletbe, a verejtékező homlokot az egyre nagyobb kétségbeesés jeleként értelmezzük. Eredeti és őszinte. Elhisszük neki, hogy a főnöke, a miniszter gonosz ember. Elhisszük, hogy az imádott nő valójában őt szereti. Elhisszük, hogy többet és jobbat érdemelne. Aztán kételkedni kezdünk. Nem hisszük el neki, hogy a kiskutyák bankókon leveleznek egymással. Nem hisszük, hogy az imádott nő kényszerből megy férjhez máshoz. Nem hisszük, hogy az egyszerű hivatalnok valójában Nepál királya.

A történet a klasszikus „kik is vagyunk igazából?" problémát járja körbe. Azok, akiknek látjuk magunkat, akiknek mások látnak, akikké válni szeretnénk? Egyáltalán azok leszünk-e egyszer amilyenek szeretnénk lenni? Popriscsin ezekre keresi a választ, s mivel nem találja, kitalál magának egyet. Végigkövetjük utazását a csalódott kétkedéstől egészen az őrültség kételyeiig. De ez nem egy egyszerű ember tragikus története. Hajlamosak vagyunk a vastaps után lerázni magunkról a megragadó kérdéseket, hiszen „ez csak egy szerencsétlen flótás esete". Hiszen mi nem képzeljük magunkat hatalmas királynak, mi tisztában vagyunk azzal, kik vagyunk. Valóban? Talán nekünk nincsenek tikos álmaink? Talán mi nem akartunk gyerekként balerinák, űrhajósok vagy masiniszták lenni? Talán nekünk nincs egy mesénk arról, hogy mi miért vagyunk különlegesek és pótolhatatlanok?

S ha egy szőnyegbe burkolózott alak elénk lép, és büszkén kinyilatkoztatja uralkodói mivoltát, kopasz fejét ingatva kórházi köntösében, és udvariasan érdeklődik, hogy mi kik vagyunk... csak néhányan tudnánk igazi választ adni.

Tóth Enikő

Gratulálunk!

Bensőséges ünnepségre került sor május 30-án, a pedagógusnapon a gimnázium éttermében. A 7. a osztály *Farkas Noémi* tanárnő által szervezett zenés-irodalmi műsorral kedveskedett a tanároknak. Sztenanovity Zorán slágere különösen nagy sikert aratott. A tanárok ünnepén az igazgató úr külön köszöntötte *Dr. Stettler Mihályné, Gubicza Antalné* és *Muraközy Gáborné* tanárnőket, akik egész életüket iskolában töltötték, és most elérték a nyugdíjkorhatárt. Mi is gratulálunk nekik, jó egészséget és sok boldogságot kívánunk nekik a jövőben.

Az embernek az a képessége, hogy az előtte ismert legnagyobb tekintélyt: önmagát kigúnyolja, nagyon messzire nyúlik vissza. Valószínűleg előbb tudtunk karikatúrát rajzolni, mint híven utánozni a természetet. A dán rajzolóművész, Herluf Bidstrup szatirikus, tréfás hangulatú karikatúráinak van valami családias jellege, kellemes humora. A művész stílusa, szerkesztési módja erőteljesen filmszerű, kifejező eszközei viszont sokat őriznek a dán, norvég, svéd karikatúra hagyományaiból. Szereti az embereket, haragszik az igazságtalanságért, és esetenként leplezetlenül károrvendő. Meglátjátok, nagyon jót fogtok nevetni a csetlő-botló dánokon, akiket olyan nevettetően rajzolt meg a jó humorú Herluf Bidstrup.

Annyira tán nem is zavarsz!

Téli lapszámunk néhány cikke komoly vitákat váltott ki intézményünkben. Akkori ígéretünknek megfelelően most az összes írásos reflexiót változtatás nélkül közöljük, egyben a témát szándékaink szerint lezárjuk.

TANÁRAINKHOZ SZÓLUNK

„A vidám és egy kissé bugyutára sikerült csengő ismét megszólal…" – idézem Zsombolyay Péter cikkéből, ami hasonlóan Ámon Kata irományához, nagy visszhangot váltott ki mind a tanárok, mind a diákok körében. Szóval a „vészt jelző hang" után, a tisztelt tanár úr/nő megérkezik a tanteremnek nevezett helyiségbe, és csak monoton magyaráz, ezzel belénk fojtva a szót, és szidja a felmenőinket, és követeli az apró betűs részt is. A baj talán az, hogy túl nagy az általánosítás, s ennek a véleménynek több tanár is hangot adott az elmúlt napokban. A cikkeket író diákok véleményét – mint sokan mások – nem teljes mértékben osztom. Az óra hangulata függ a tanárétól, az adott tantárgytól, és a hiányzók beírását követő felelgetések feszült légkörétől, valamint nem utolsó sorban az osztálykközösségtől is. Nem ugyanúgy zajlik egy informatika vagy egy „művtöri", mint egy történelem vagy egy matematikaóra. Senki ne értse félre, nem lázadni akarok e két lelkes Á La Bárdos-szerkesztő gondolatai ellen, csak hangot szeretnék adni más véleményeknek is, mert – Nagy Tamás tanár úr szerint is – demokráciában élünk. Mert nem minden osztályban van „Esztike, aki felugrik asztalától, és kidobja tegnap el nem fogyasztott tízóraiját…", mindezt „természetesen" óra közben. Mert nem mindenhol engedik meg, hogy Merlekönyveket olvasgassunk szép csendben, amíg ki nem csöngetnek, miközben negyvenöt percre előkészített könyveink előtt ülünk, és nem értjük, *„mire jó ez?"* – Mire is? Csak arra, hogy van egy hely, ahova el kell (?) járnunk, ami *„egyike a sok kötelező rossznak"*, ahol megpróbálnak valami emberit faragni belőlünk, mialatt talán ránk ragad egy kicsi abból „a rosszból" is, amit tanáraink négy vagy nyolc éve próbálnak a fejünkbe verni.

BARANYAI SZANDRA (8. A)

•

KŐ HULL APADÓ KÚTBA

Alulírott kijelentem, hogy ezt a nyilatkozatot mindenféle külső kényszerítő körülmény nélkül, szabad akaratból teszem saját, önálló gondolatából és tapasztalataimból felépítve. Ámon Kati *Zavarom az órát!* című cikke állóvizet kavart fel. Akár egyetértők, akár ellenkezők szeme akadt meg rajta, a többség nem tudott közömbösen továbblapozni. Ezt bizonyítja, hogy az újság minden példánya elkelt – egyébként, ez sajnos elég ritka eset. A tanárok és a diákok körében érezhetően kétpártrendszer alakult ki, és az ellenzéki erők kerültek túlsúlyba. A kritikát köztudottan az intelligens és független emberek sem fogadják keserű utóíz nélkül – a többiekről nem is szólva.

Egyes tanárok felháborodtak, nyíltan vádként értelmezték a cikket, mivel szerintük ebben a gimnáziumban még senkit sem hurcoltak meg véleménynyilvánítása miatt, ha kellően illedelmesen és szelíden adta elő. Ezt cáfolja az, hogy az észrevételeit tevő diákkal az osztályfőnöke és az igazgató úr is okító szándékkal beszélgetett el.

Más tanárok nem döbbentek meg, nem fogadták vádiratként. Egy tanárnő maga mesélt arról, hogy gyakran panaszkodnak neki egyes pedagógusok korlátolt és megrögzött viselkedésére és néhány tanóra alig elégséges színvonala miatt.

Nem véletlen, hogy az újság évek óta ilyen negatív, és mindent kritizálnak benne...

A legkirívóbb eset az volt, amikor egy általában megnyerően mosolygó tanárnő fanatikusan bizonygatta: *ez a cikk tanári buzdításra íródott*. A név csak az eredeti kiagyaló személyének titokban tartása érdekében került alá. A nebulók pedig a karizmatikus egyéniség hatása alá kerültek. „Elvégre nem véletlen, hogy az újság évek óta ilyen negatív, és mindent kritizálnak benne." Ha ugyanezeket a problémákat már mások is kifejtették ezelőtt, ha – hihetetlen módon – tanári nyomás is közrejátszott bennük: nem valószínű-e, hogy valós esetek és gondok állnak a háttérben. Nézetei kifejtése után a megnyerő mosolyú tanárnő burkoltan próbált többeket rávenni, hogy az ő kinyilatkoztatása alapján írjunk ellenvéleményt. Pont ő, aki a diákok ilyesfajta felhasználását erkölcstelennek tartja.

A tanulói ifjúság körében akadtak örömlázban égő kalaplengetők, mert végre kimondta valaki az igazságukat – helyettük. A szkeptikusok zsibvásárnak tartják az egész felhajtást, elvégre sehol sem jobb diáknak lenni manapság – sőt, és különben sem az ő dolguk ilyeneken rágódni. A legnépszerűbb a középosztály, akik szalmalángnyi érdeklődés után ismét belesüppedtek abba a szürke nyúlós masszába, amit ők iskolai életnek neveznek.

A legtöbb bírálat az *általánosítás* miatt érte a cikkírót, bár egy állítás sem utalt mindenkire, hiszen mindig vannak kivételek. De a kivétel erősíti a szabályt. Azonban a túlságosan nagy tananyagmennyiség, a nehezen motiválható, passzív diákság, az órákat maguk is unó tanárok nemcsak ebben az iskolában tapasztalható jelenségek. Magyarországon az oktatási reform mindig és mindenhol aktuális feladat emberemlékezet óta. A magyar oktatási rendszer a hatalmas lexikális tananyaggal, az erőltetett menetű tantervekkel, az egysíkú elvárásokkal nem a nagybetűs életre, nem is a továbbtanulásra készít fel. A tanárok a folyton változó rendeletek és átszervezések sűrűjében néha levegőt sem kapnak. A tanulók pedig beleunnak az elvárt napi többórás magolásba, és így válik a második otthon a kötelező rossz forrásává.

Mégsem kellene elfogadni a szükséges rosszat egy magas oktatási színvonalú elit gimnáziumban, ahová válogatott, átlagosnál jobb képességű gyerekek járnak, ahol az érettségi átlag és a felvételi arány évek óta kiváló, ahol számtalan lehetőség nyílik a gyermek kreativitásának és önmegvalósításának kiteljesedéséhez, és ezt a tanári kar lelkesen támogatja. Ez a gimnázium imídzse, ennek kell(ene) megvalósulnia.

Elvárható volna, hogy a tanulókban kialakuljon az alapvető kommunikációs készség, mert sokszor az illető feleléskor félszavas dünnyögésekkel adja elő mondanivalóját. Esetleg a megszervezett rendezvényekre tolonghatnának az érdeklődők, hogy ne kelljen egy-két alkalom után megszüntetni őket. Már hallom a zúgolódó tömeg „minek a felhajtás, nem érek rá, jobb dolgom is van" típusú szlogenjeit. Valóban nem lehet elvárni a diákélet felpezsdülését, a kultúra virágzását, a csillogó szempárokat ott, ahol egyes pedagógusok véleménye (többek között a megnyerő mosolyú tanár néni) szerint „az önmegvalósítás helye nem az iskola". Mert a diákoknak elsősorban kötelezettségei vannak, jogai csak utolsó sorban. Az iskolai élet olyan, mint egy rozoga kút, amelybe kőként hull bele a diákok és a tanárok közönye, érdektelensége és háborgása. Ámon Kati cikke egy követ merített ki belőle, és a többekben is égő tettvágy és lelkesítő szellem újabb köveket húz ki. A rozoga kútban pedig újra csordogálni kezd a friss víz.

TÓTH ENIKŐ (11. A)

•

A TANÁRSZEREPRŐL

Tartozom egy vallomással az iskola közönségének. Pontosabban azoknak, akikben a *Zavarom az órát!* című cikkem mély felháborodást keltett.

Bevallom, én igenis szeretek megbotránkoztatni. Ez talán életkori sajátosság, nem tudom, de időnként hasznos tulajdonság. Eleinte meglepett, hogy sokan hihetetlenül elcsodálkoztak a cikken. Szerény véleményem szerint sok mindent meg lehetne oldani egy kis odafigyeléssel és őszinteséggel. Egy rövid történettel szeretnék „válaszolni" azoknak, akiket megbotránkoztattam.

Néhány éve alapítottak egy iskolát olyan diákoknak, akik tehetségesek és intelligensek, csak éppen különböző viselkedészavaraik vannak. Amolyan „fegyelmezetlen gyerekeknek" lehetne leírni őket. Egy pályakezdő magyartanárnő elhatározta, hogy ott szeretné elkezdeni a tanítást. A többi tanár mondta neki, hogy ez elsőre túl nagy feladat lesz, mert az ilyen diákok nem könnyű esetek, de ő mégis ott akart tanítani. Előre végiggondolta, mit fog majd mondani, hogy fog viselkedni, tehát milyen tanár lesz. Az első napon meglehetősen „érdekesen" öltözött fel (miniszoknya, szűk felső, nagy fülbevalók), „lazán" bevonult az osztályba, leült, feltette a lábait a tanári asztalra. Hasonló stílusban bemutatkozott, és belekezdett a tananyagba. Eléggé furcsa hangnemben beszélt, főleg, mert rágógumi volt a szájában. Az óra közepén egy fiú elővett egy újságot, és feltűnően belemélyedt a sporthírekbe. A tanárnő odament hozzá, kitépte a kezéből az újságot, és felháborodva megkérdezte: „Elárulnád, miért olvasol az órámon?!" Erre a fiú azt felelte: „Már elnézést, de ez olyan óra, ahol az irodalom zseniális alakjairól beszél a tanárnő, és én nem hiszem, hogy az ön öltözködési és beszédstílusa illene ehhez. Ha a téma komolyságának megfelelően viselkedik, akkor oda fogok figyelni!"

Nem hinném, hogy szükséges lenne tanárt játszani. Tanítani is elég. És a szerepek előbb-utóbb kialakulnak – úgy, ahogy kell, jelmez nélkül is.

ÁMON KATALIN (10. B)

Szombat esti frász

Bárdos–Árpád dídzsépárbaj a város illusztris szórakozóhelyén

MÁRCIUS 22-én valami rendkívül szokatlan és meglepő dolog történt Tatabánya egyik illusztris szórakozóhelyén. Városunk két gimnáziuma együtt bulizott. A legérdekesebb mégis az, hogy az iskola semmit sem tudott erről az eseményről, annak ellenére, hogy az ember lépten-nyomon olyan plakátokba botlott az utcán, amelyek ezt hirdették. Nem áll szándékomban szitkozódni, és senkit nem szeretnék megbántani, csak egy ténysorozatot közlök röviden, amely mellet nem lehet oly simán elsiklani.

Hétfőn menetrend szerint kitört a botrány.

A felháborodással teljes mértékben egyetértek. Mégis honnan veszi a bátorságot a diákság, hogy egy ilyen fertőhöz adja iskolája nevét? A hír hallatán a lakosság azonnal arra gondol, hogy ezek a ronda bárdososok már megint valami csúnya dolgot műveltek. Ezzel rontják a város összképét, ezért azonnal petíciót kell kiírni, amelynek célja a Gál István-lakótelepi intézmény azonnali likvidálása és a tanulók máglyán való elégetése. Bizony szomorú, de ezek a bányában nevelkedett tatabányaiak már csak ilyenek. Nem tűrik el, hogy egy rakás neveletlen gimnazista csorbát ejtsen a megyei jogú város és a Bárdos László Gimnázium kiváló hírnevén.

De minket azért annyira nem érdekel a lakosok véleménye, nekünk csak a tanárok állásfoglalása a mérvadó. Ők pedig többé-kevésbé ugyanazt gondolják, vagyis, hogy középiskolás gyereknek semmi helye egy ilyen visszataszító helyen. Szerintük egy ilyen esemény csakis rossz hatással lehet a diákéletre. A fiatal suhanc/suhanclány (akinek a tojáshéj még ott van a fenekén) elmegy a diszkónak nevezett intézménybe, ott a kelleténél többet iszik, aztán egész hétvégén mit sem tud magáról. Ez azonban az esetek többségénél egyáltalán nem így van. Az tény, hogy elméletileg bárki bármilyen alkoholt vehet, csak pénz kell hozzá. De erre senki nem kényszeríti, és ha kedve támad, akár egy pohár narancslevet is ihat. Esetleg egy kis vodkát is csöppent bele, de ettől nem dől össze a világ! Ugyanolyan rendes diák marad, aki az órán figyel a tanárra, és alkalomadtán pár dolgot lefirkant a füzetébe.

Most képzeletben suhanjunk át szép szülővárosunk felett. Ha belegondolunk nincs egy olyan normális szórakozóhely az egész városban, ami nevéhez méltó, vagyis ahol szórakozni lehet. Kocsmába nem járunk, mert az nem illik egy gimnazistához. Szerencsejátékot nem űzünk, mert az a pénzéhes tyúkok meg a kivénhedt pedofil bácsik játéka. Cukrászdába járni nagyon jó dolog, de ezek kivétel nélkül este kilencig bezárnak. Mi marad? – a Tesco! Az igaz, hogy egy ideig el lehet szórakozni a parkolóban a bevásárlókocsikkal meg a gördeszkával, de ezt is megunja az ember egyszer. Még megemlíteném az ún. night clubokat, de ezeket most inkább hagyjuk. A házibulikat viszont ne felejtsük ki a sorból. Ezekkel azonban az a gond, hogy kevés az ember, és nem igazán lehet megismerkedni új arcokkal. Márpedig az egésznek az a lényege, hogy kapcsolatokat szerezzünk, esetleg szerelmekre tegyünk szert. Nem pedig az, hogy a sárga földig leigyuk magunkat, aztán jöhet a róka-móka. Tehát nem sok minden maradt piciny városkánkban. Véletlenül azonban van egy kicsit vad hely a város központjától nem messze. Nem a szórakozóhelyek gyöngye, de nem is egy utolsó tróger putri. Pont jó hely arra, hogy a diákok levezessék azt a feszültséget, amely az iskolában töltött napok alatt felhalmozódik bennük.

KÉPEINK CSAK ILLUSZTRÁCIÓK

Az sem elhanyagolható momentum, hogy a két bárdosos lemezlovas (akik közül az egyik elméletileg árpádos) tulajdonképpen a hobbiját, kedvenc időtöltését végezte aznap este. A város két gimnáziuma pedig ismerkedett egymással. Mertek ismerkedni. Mert azon kívül, hogy a Mikulás-kupán némi kézlengetéssel meg üvöltözéssel kontaktusba lépünk a másik „elittel", nem sok dolgot művelünk együtt. Mellesleg az árpádosok egy hónappal a rendezvény előtt értesítést kaptak ellenőrzőjükbe, amely óva intette a diáksereget a buli látogatásától. Írd és mondd: egy hónappal! Végülis ha belegondolunk, nem is olyan sok ez. Élünk mondjuk hetven évet, ennek mintegy nyolcszáznegyvened része.

Aztán pénteken jött a nyilatkozat, amely tornádóként söpört végig az iskolán, és a tisztelt szülőket figyelmezette az éjszakai élet veszélyjelenségeire. Kiderült, hogy szeretett gimnáziumunk semmit sem tudott az egész rendezvényről. Legalábbis elméletileg. De gyakorlatilag több tanár is tudatában volt a hírnek, és volt, aki úgy döntött, a helyszínen mulat osztályával. Jól tette. De hogy lehet az, hogy míg ők tudtak erről a programról, addig az iskola körül a lila köd tevékenykedett?

No comment.

Papp Márton

Turmixman

KÖSZÖNET A KÉPEKÉRT A KEM-BRIDGE SZERKESZTŐINEK

➡ **címlapról** ÚJRA BÁRDOSOS DIÁKPOLGÁRMESTER

ének. Szervezőnek lenni hálátlan feladat, mivel a rohangálástól kiakad a kilométerórájuk, a hajuk megőszül a sok magyarázástól, és egyes fellépők hibája miatt rajtuk csattan az ostor. De kaptak fehér pólót és pogácsát vízzel. Pihenésként pedig megtekinthették a műsor egy részét, és gratulálhattak új vezetőiknek. Elektornak lenni hálátlan feladat, mivel étlenszomjan ücsöröghetnek három órát a párás teremben, és kötelező kétszer szavazniuk. A kikérő – a második órai kezdés miatt – csábítóan hatott olyan egyénekre is, akiket a választás iránti érdeklődés szele sem csapott meg. Egy óra ásítozás után angolosan távoztak. A nézőtéri tanakodásból kihallatszottak a „szőkére szavazz, mer' jó a lába!", „a srácra, nehogy már csaj nyerjen!"-típusú, értelmes megállapítások. A türelmetlenek már belépéskor megjelölték favoritjukat. A szerényebb képességűek a világos magyarázatok és felszólítások ellenére eredményhirdetés után akarták leadni voksukat. Ezek miatt fordult elő például, hogy a kiesett Budai Barbara a második fordulóban kettővel több szavazatot kapott, mint az elsőben. A tatabányai diákságtól elvárható dolog a nagyobb aktivitás és érdeklődés az őket érintő kérdésben. A demokratikus formát ugyanis hiába tekintik a szervezők természetesnek, ha a választójoggal rendelkező, kiválasztott diákok még az alapvető jogukkal sem tudnak élni. Csík Réka programbeszédében számos remek ötletet vetett fel, de mindezek megvalósításához szükség van azokra, akikért az egész történik: a lelkes ifjúságra.

•

Rövid interjút kértünk az új diákpolgármestertől. Mikor kezdtél el DÖK-özni?

CSÍK RÉKA: Hatodikos koromban kerültem osztályomból az iskolai gyűlésre. Azóta foglalkoztat a diákönkormányzati munka. A tavalyi választás után megkeresett a választási bizottság elnöke (egy volt bárdosos diákpolgármester), és azt mondta, hogy a következő választáson én leszek gimnáziumunk jelöltje. Nyeltem egy nagyot, majd azt mondtam, részemről rendben.

– Hogyan készültél a nagy megméretettésre?

Cs. R.: Már két-három héttel a verseny előtt elkezdtem a felkészülést. Elsősorban levélfogalmazásokkal gyakoroltam. Először is minden elektornak kellett küldenem egy rövid bemutatkozó levelet, amelynek az volt a célja, hogy megtudjanak rólam, illetve terveimről egysmást. Ezen kívül EU-val kapcsolatos nyomtatványokat nyálaztam át, és retorikáról szóló könyveket is olvastam, hogy megfelelően helyt tudjak állni a szituációs feladatoknál.

– Gratulálunk és eredményes munkát kívánunk!

Csúcs ez az érzés!

A diszkós társadalom utópiája

Manapság a fiatalság nagy része, ha szórakozni akar, nem színházba vagy moziba megy, nem ül be valami kulturált helyre, ahol esetleg beszélgetve jól érezhetné magát a barátaival, nem megy táncklubba (ha mindenképpen mozogni szeretne) és nem is ismer olyan helyeket, mint a diákszínpad vagy a filmklub.

Nem, nem, nem – monotonnak tűnik ez a sok tagadószó egymás után, de sajnos a legtöbbször ezeket a szavakat hallhatjuk, ha megkérdezünk valakit, hogy elkísér-e minket a felsorolt helyek egyikére. A mai „diákideál" már korántsem felel meg alapvető értékeinknek és erkölcsi fogalmainknak. Diszkósnak kell lenned, mert különben csorbítod az „utópisztikus" diáktársadalmat, zselézett hajviselettel kell megjelenned minden nap a suliban, és olyan ruhákat kell viselned, ami megfelel a trendeknek, mert különben kilógsz a sorból. És mivel senki sem szeret konzervatívnak látszani, enged a kísértésnek és ő is cuki kék ill. piros színű sportcipőt húz, és balance cuccokat szerez be.

A diszkós fiatalnak azonban többet kell tennie, hogy a divatdiktátorok által teremtett „új világ" tagjává váljék. Néznie kell az egyik valóságsót, hogy teljesen elvakult legyen, és hogy csak olyan baromságok érdekeljék, hogy éppen Marika vagy Janika, éppen eszik, iszik, alszik vagy b…ik, ül-e a vécén, vagy az előzőket csinálja egyszerre. Tehát szellemileg teljesen szivacsnak kell lenned, mert ez a menő. Értékítéletük szerint, ha bármilyen könyvet vagy verseskötetet veszel a kezedbe, vagy esetleg egy kulturális magazint olvasol, akkor már stréber vagy. A *stréber* jelző nem igazán illik arra, aki kézbe vesz egy olyan tárgyat, amit valaki betűkkel töltött meg, de nem baj! A fogalmak hibás értelmezése is része a programnak, ha teljes zavar van a fejedben, akkor vagy a leghasznosabb, csak lég elvakult és tájékozatlan. Ezeket a célokat tűzte ki ez az új globalizációs oldalág. Minél többet költs a diszkó bárpultjánál (sok pénzért szar minőség), és közben ne érdekeljen, hogy olyan zenére táncolsz, amit már a romapiacon sem lehet eladni.

Nem veszett ki a romantika! KÉPÜNK CSAK ILLUSZTRÁCIÓ

Először csak azt hittük, hogy a didzsís életforma, csupán egy új divatirányzat, de nem, nagyon meghatározott szellemiséget kreáltak hozzá. (Egyeseknek nagyon bevválik.) A divatból mentalitás lett. Észre sem vesszük és már átmosták az agyunkat!

Gondolatmenetének az az alapja, hogy felejtsd el saját személyiségedet, felejtsd el hogy milyen országban élsz és csak egy-két dolog érdekeljen: a buli! a pia!… a tánci-tánci! Ez a szemlélet erősen elterjedt, és tábort hódított magának mára a gimnáziumokban is. Nem is kicsit! A diákok többségéből teljesen kiveszett az igényesség. A diákok többsége nem próbál meg kitűnni egyik tantárgyában sem, mert hisz az már nem menő. A vodka azért népszerűbb a Hubertusnál vagy Unicumnál, mert lényegesen kisebb szájszagot eredményez. Ezért inkább vodkát vedelj a „Vadban". A „táncos lábú" generáció leghasznosabb tagjai azok a fiatalok, akik csak egy dologról tudnak beszélni: Mi történt hétvégén a „vadiban"? Szombaton voltál? Milyen gönc volt azon a mácsón? Lekért? Beb…tál? Hányszor rókáztál? Ki vitt haza? Haza? Órákig el lehet társalogni a szellemi és biológiai igénytelenség újabb és újabb megnyilvánulásairól. Pedig nagyon sok olyan diákot ismerek, akik járnak operába, színházba, esetleg múzeumba stb. – és néha-néha elmennek valahova „lazulni" is, valahogyan így lenne méltó eltölteni az ifjúkort.

Bekapod, nyeled, zabálod – a reklámok igéjéből élsz. Csak az a hordható ruha, ehető kaja, szívható cigi, amit a kereskedelmi adók reklámblokkjaiban látsz. Bárhogy próbálod, nem tudod (és sohase fogod tudni) megemészteni azt a maszlagot, hogy feltétel nélkül ennek a „szürrealisztikus társadalomnak" a „jahújaivá" kell válnod, különben nem is élhetsz boldogan. Iskolánkban a tanárok és néhány diák számtalan kulturális programot szervez (szavalóversenyek, filmklub, padtévé, zenés és felolvasóest stb.). A diákok részvétele egyre alacsonyabb. Az árpádosok által előadott *Revizor*on kevesen voltunk, a nagyok szavalóversenyét pedig el kellett halasztani az érdektelenség miatt. A kutya sem nézi a Padtévét, csak, ha a tanárok valamilyen buli alkalmából kötelezővé teszik.

Fel kellene fedezni, hogy mi értékes és mi nem! Azt ajánlom, hogy menjetek el Meleg Gáborék filmklubjába *(mert nagyon jó!)*, színházba, olvassatok, sportoljatok, vagy kiránduljatok a közeli hegyekben egy jót a haverokkal!

Zsombolyay Péter

Valami Amerika

Amerikai vendégek jártak iskolánkban

Márciusban négy amerikai állampolgár érkezett Magyarországra. Céljuk nem az, hogy Taszáron mozgócélpontként szolgáljanak a kiképzendő iraki katonák számára, hanem egytől egyig politikai tisztviselőként szeretnének dolgozni a fővárosban. De miért pont Magyarországon? Miért pont ebben az aprócska közép-európai országban, amely szinte az összes USA-beli államnál kisebb?

Talán azért, mert már rengeteg külföldi országban jártak, de még Magyarországra nem sikerült eljutniuk. Szeretnék megismerni elsősorban a magyar nyelvet, valamint a kultúránkat, szokásainkat, történelmünket. Ebben nyújt nekik segítséget egy volt árpádos diák, aki immár az Amerikai Egyesült Államokban dolgozik diplomataként. Az a feladata, hogy a hazánkba érkező amerikaiaknak megtanítson minden szépet és jót, ami ahhoz kell, hogy megfelelően el tudjanak helyezkedni hazánkban. Egy rövid beszélgetés erejéig mi is találkozhattunk velük és két kísérőjükkel, s rengeteg érdekes dolgot tudtunk meg róluk. Legjobban az lepett meg, hogy nagyon jól tudnak magyarul, ahhoz képest, hogy csak fél éve tanulják. Szerintük igen logikus nyelv a mienk, éppen ezért sokkal nehezebb, mint az angol. Viszont állandó problémát okoz nekik a rengeteg rag + jelző + képző megjegyzése. A sorrendjüket is mindig összetévesztik. De ennek ellenére nagyon tetszik nekik.

Legérdekesebbnek mégis történeteiket találtam. Egyikük például barátnője kedvéért elment egy Led Zeppelin koncertre. Az első sorban árválkodott szegény, és annyira nem érdekelte az egész, hogy gondolt egyet, és elaludt a kilowattok közepett. A kedvenc számánál felébredt, aztán megint elbóbiskolt. Egy fiatalember viszont még ennél is hülyébb történetet mesélt. Bob (így hívják a fickót) még a Szovjetunióban dolgozott. Megkérte egyik barátja, hogy két aktatáskát vigyen át neki Németországba. Ő nem tudta, mi van a táskákban, de szívesen megtette ezt barátjának. A határon persze felfigyeltek rá a két aktatáskával a kezében, amiket kezéből kitépve rengeteg bugyi és melltartó repült szét a szélrózsa minden irányába. Nem volt mit tenni, valami kézzelfogható magyarázatot kellett adni a határőr bácsiknak, mert a kalasnyikov csőre volt töltve a kezükben. Bob erre hidegvérrel azt felelte, hogy ő bizony transzvesztita, s ezek az ő ruhái. A határon persze mindenki dőlt a röhögéstől. Mint később kiderült, barátja azért hozatott vele női ruhadarabokat, mert ezek Németországban sokkal drágábbak, és feleségét szerette volna meglepni velük.

Némiképp már megismerkedtek a magyar kultúra egy kis szeletével is. Olvastak például Népszabadságot (!) és kedvelik Márai Sándort. Kedvenc magyar daluk a „Sose halunk meg" című film örökzöldje, a „Nagy utazás". Volt szerencséjük belekóstolni az immár virágzó magyar filmiparba, illetve annak változó minőségű végtermékeibe. Látták már a „Sacra Corona" és a „Moszkva tér" című filmremekeket. A Bánk bánt még nem… szerencsére.

Szimpatikus, kedves emberek ezek az amerikaiak. Legalábbis ezek az amerikaiak. De talán pont ők azok, akik bebizonyítják, hogy nem minden amerikai hamburgerzabáló, „kinek van nagyobb háza meg több autója" egyén. Mindenesetre sok sikert kívánunk nekik ahhoz, hogy elhelyezkedjenek hazánkban, és minél többet megtudjanak erről az elfeledett kis nemzetről Közép-Európa ezen eldugott szegletén a négy itt töltött év alatt.

Papp Márton

gyedórára ők is azok lehetnek! – tudják egybemosni, akik szerint az előbbi amúgy is Cion bölcseinek aljas történelemhamisítása. Persze én is szívesebben megnéznék egy olyan filmet, amelyben a deportáltak nem a füstbe, hanem hazamennek; ez is lehet olyan katarzisélmény, mint német cserediákokkal végigsétálni a „vesztenden".

Régen szerettem a ballagásokat is. Igaz, nővéremek ballagását egészében elmosta az eső, de én nem panaszkodhatom, életem összes ballagásán gyönyörűen sütött a nap. Az ünnepeltek szinte elszédültek, hogy a virágillattól, a csokrok súlyától vagy a csernobili háttérsugárzástól, ezt már nem tudom biztosan megmondani. Nekem aztán volt részem bőven ballagásokból… Talán túl sok is! Idővel egyre kevésbé szerettem ezeket a diákünnepeket, mert a régi emlékképekről már csak az azóta elhalt rokonok mosolyogtak rám világháborúktól és forradalmaktól elgyötört arcaikkal, az osztály- és iskolatársaknak a nevére sem emlékszem; az utóbbi időben az ünnepléseket pedig egyre inkább kötelező jellegűnek érzem. Obligát mosolyok, obligát könnyek, obligát oklevelek és obligát virágcsokrok. Aztán idén kiderült, hogy utóbbi nem feltétlenül az, és ez minden érintettnek nagyon-nagyon kínos volt.

Egy tavaszi reggel arra ébredtem: már nem szeretem az ünnepeket. Azóta a hétköznapoknak élek.

Formabontó március 15.

A folyosókon is beszéltek róla, sokakban ilyen-olyan nyomot hagyott, különböző emlékeket ébresztett az idei márciusi műsor. Ifjak ültek fehér ingben és énekeltek. Bizonyára több volt az ösztön, mint a tudat, de az legalább őszintének hatott. Négy gitár, négy legény, körülöttük dalkör. Volt egy nagy Martens, egy nyúzott dobgitár, samponillat és karkötők minden mennyiségben. Kislánytrió ráadásként.

A szerk.

FÉNYKÉPEZTE: *Nagy Tamás*

Filmklub

A tanári szervezés helyett/után négyéves csendre unt rá Meleg Gábor (11. a), és idén tavasszal filmklubot szervezett a diákságnak. Egy tinédzser, aki még nem tudja, hogy mi történik majd vele, de azt akarja, hogy történjen végre valami.

Holokausztemlékműsor

Nagy megtiszteltetés érte a 11. a osztályt az idei tavaszon: a holokausztra emlékező *Kavicsok* című műsorukat városi ifjúsági megemlékezésként az összes középiskolának bemutatták A Közművelődés Házában. A darabot mély átéléssel adták elő, a közönség megértette és értékelte a színvonalas előadást.

Száguldás, Porsche, szerelem...

Emberbarát

NISSAN MICRA

Az új Nissan Micra azonnal belopja magát az ember szívébe, hiszen aranyos külseje minden földi halandót megigéz. A motorháztetőből kidülledő két ismeretlen eredetű tárgy a fényszóró, mely az autó elejét egy pincsikutyához teszi hasonlóvá. A kocsi hátuljának formája is a természetre vezethető vissza, mivel ez a rész leginkább egy bogár potrohára hasonlít. A beltér kiképzése a külsőhöz hasonlóan igényes, minőségi anyagokból készült, szögletes formáktól mentes. A kicsi kocsi ügyes megoldást rejt: a hátsó üléssor előre-hátra mozgatható. Ezzel lehetővé

válik egy termetes egyén hátulra való begyömöszölése. Így azonban kicsi lesz a csomagtér. Ha előre toljuk a hátsó üléseket, nagy hely jut a poggyászoknak, de termetes barátunk már nem fér el a mögöttünk húzódó ülésen. Az autó praktikussága azért nem merül ki az üléstologatósdiban, rengeteg tárolórekeszt rejt az utastér apró holmijaink számára.. Még egy pár pohártartó (amit amerikai embertársaink nélkülözhetetlennek tartanak) is mosolyog ránk a középső rakodórekeszből. Az autó felvonultatja a Nissan teljes elektronikai arzenálját. Megtalálható itt elektromos ablakemelő és tükörállítás, ABS, EBD, vészfékasszisztens, automata klíma, CD-rádió, de az esőérzékelős ablaktörlő sem maradhat ki a felsorolásból. Szerény véleményem szerint a 3,6 milliós ár igen vonzó, majdnem annyira, mint a pincsikutya arc.

Terepre fel!

MITSUBISHI PAJERO

Immár huszonkét éve annak, a legendás Pajero bemutatkozott. Azóta kategóriája és a tereprali egyik legnépszerűbb példányává nőtte ki magát, s most bemutatásra került a 2003-as, enyhén átdolgozott modell. A robosztus felépítés agresszív külsővel társul. Felfedezhetők a jellegzetesen terepjárós elemek, mint például a csomagtér ajtajára helyezett pótkerék vagy

testes karosszéria. Nem csoda, hiszen vérbeli hegymászóval van dolgunk. Az autó kiválóan helytáll még a kemény terepen is. A jobb hatás elérésének érdekében az négykerékhajtást kombinálták az vadonatúj kipörgésgátlóval és menetstabilizátorral, de nem hiányzik az osztómű és a differenciálzár sem.. Az új Pajero-t természetesen három- és négyajtós (wagon) változatban is gyártják. A kocsi belső tere kifejezetten ízléses, a magasabb felszereltségű típusok ülésében ülve luxusautóban érezhetjük magunkat. A kéttonnás monstrum többféle motorral is rendelhető, ezek közül a DI-D jelzésű dízel erőforrás a legkordszerűbb és egyben a leggazdaságosabb is. Igazi műszaki csemegének számít a V6-os GDI, hiszen a Mitsubishin kívül más gyár nem szereli autóit ehhez hasonló, közvetlen benzinbefecskendezéses egységgel. Ez a 202 lóerős motor akár 190 km/órás sebességgel képes repíteni a Pajero-t. Ezen adatok ismeretében pedig már nem is tűnik oly magasnak a kocsiért fizetendő 10,5 millió forint, ugyanis ezért az összegért ilyen profi terepjárót más gyártó nem kínál.

– evo –

Virtuális versenyláz

Rendőrsztori 2.

NEED FOR SPEED HOT PURSUIT 2

Ahogy meghallottam, hogy megjelent az *nfs* újabb kiadása, rögtön úgy éreztem, hogy meg kell kaparintanom. Pár nappal később már a kezemben érezhettem az írástól még meleg CD-t, rajta az áhított autós játékkal. Amint hazaérkezetem, már indítottam is a *setup.exe* fájlt. A telepítés percei napoknak tűntek, de megérte a várakozást. A látványos bevezető képsorokat követően – az eddigiekhez képest – lehangolóan egyszerű menüben találjuk magunkat. A játék fő attrakciója természetesen a Hot Pursuit mód, azaz a rendőrös üldözés. Itt az ellenfeleken kívül a mögöttünk loholó fakabátokat is le kell ráznunk. A ranglistán felfelé haladva egyre keményebben küzdenek vetélytársaink, ráadásul a hekusok sem hagynak csak úgy győzni. Sőt! A fánkzabálók kezdetben lomha Ford Crown Victoriával támadnak, később viszont egyre többen üldöznek, és amikor már egy BMW M5 vagy egy Lamborghini Murciélago tűnik fel kéken-pirosan villogva a tükörben, bizony kezdhetünk aggódni. Azért megmaradt a szokásos világbajnokság üzemmód is, mely annyiban tér el az eddigiektől, hogy mellőzi a rendőrséget. Mindent összevetve a Hot Pursuit 2 mindenképpen ajánlható a Need for Speed, az arcade játékok és a virtuális autóversenyek szerelmeseinek.

A Red Hot Chili Peppers pályafutása

Húszéves botránykrónika

Új sorozatunkban a modern zenei élet nagyjait igyekszünk bemutatni. A Red Hot Chili Peppersszel kezdjük, mivel az együttes húsz éve az egyik legmeghatározóbb színfoltja a zenevilágnak. Nehéz lenne csupán néhány sorban összefoglalni a banda történetét, ezért meg sem próbálom.

Anthony Kiedes (ének), Michael „Flea" Balzary (basszusgitár), Hillel Slovak (gitár) és Jack Irons (dob) 1983-ban alapították meg az együttest, ezt egy '84-es lemezszerződés, majd az egy évvel későbbi Freaky Styley című debütáló albumuk követte, ám ez nem hozta meg nekik az áttörést. Ekkor még leginkább botrányaikról voltak ismertek, na meg eléggé húzós fellépéseikről. (Egy alkalommal mindössze egy szál zoknit viseltek, és nem a lábukon...) Lemezt legközelebb 1987-ben készítettek (The Uplift Mofo Party), majd egy évvel később kijött a The Abbey Road EP.

Ám 1988 fekete évként került be az RHCP históriáskönyvébe. Hillel Slovak ugyanis túladagolta magát, ez legjobb barátja, a dobokat addig kezelő Jack Irons kiválásához vezetett. Fél év múlva Anthony és Flea észbe kaptak, és újraszervezték a bandát. Így került John Frusciante a gitár, és Chad Smith a dobok mögé. Már az új felállásban dobták piacra a Mother's Milk című lemezüket, majd ezt '91-ben a BloodSugarSexMagic (tényleg egybe kell írni) követte, ezzel örökre beírták magukat a zene történetébe. És ez valahol érthető is. Utóbbin ugyanis olyan nagy slágerek találhatók, mint az Under The Bridge vagy a Give It Away. Nemsokára a harmadik tag is elfoglalta a helyét a gitárok mögött, Dave Navarro személyében, mivel Frusciante súlyos heroinfüggőként kilépett. Biztos kevesen tudják, hogy Navarro előtt a Chilinek néhány hónap erejéig magyar gitárosa is volt, a ma a Nyersben zúzó Czutor Zoltán.

Tehát 1995-ben ismét villantottak, a One Hot Minute című lemezzel. Erre is jó nóták kerültek fel (Aeroplane, Coffee Shop), bár sokak szerint nem közelítette elődeit.

1998-ban ismét váltottak. Navarro helyére visszajött a megtisztult Frusciante, így készítették el a Californicationt, amiről mindenkinek leginkább a címadó dal, a Californication, valamint a Road Trippin' és a Scar Tissue ugorhat be.

2002-ben jött ki legújabb albumuk, a By The Way, amiről máris megjelent a The Zephyr Song, a Can't Stop, és nem utolsó sorban a By The Way, ami az ősz egyik legnagyobb slágere lett.

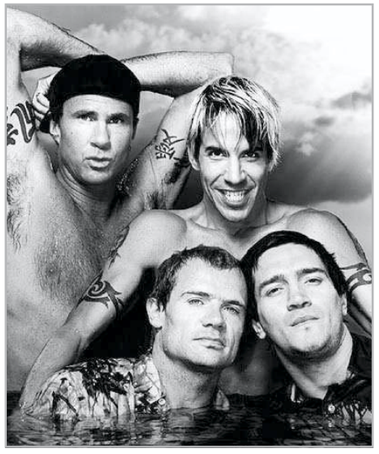

Összegzés: húsz év alatt nyolc album, és fokozatosan érettebb hangzásvilág. Mivel a tagok a negyedik X-hez közelítenek, a kezdeti húzós életmóddal felhagytak. És jó hír a Chili-rajongóknak, hogy a bandának esze ágában sincs feloszlani, tovább akarják ontani a slágereket. Hajrá, fiúk! **– 2B –**

Közhelyek nélkül pedagógusnap idején

Gimnáziumi érdekegyesítés

Állítólag feszült hangulat van mostanában, Ámon K. cikke óta, a tanári kar és a diákság között. Lehet ennek számtalan oka, most ezeket nem sorolom fel. A problémagyártásnak némileg ellent mond, hogy a tavaszi diákküldöttgyűlésen mindössze az osztályok egyharmada intézett kérdést az iskolavezetéshez, és a jelenlévők száma sem okozott tömegpszichózist a diákélet eme fontos rendezvényén. A diákság csak mondja, mondja a gondjait, megpróbálja megértetni problémáit, de sajnos senki sem hallja meg kiáltozásainkat. Riportok készülnek, újságcikkek íródnak és a reakció csak ennyi: nem igaz! A diákok ugyanolyan hibásak a tanár–diák kapcsolat megromlásában, mint oktatóik. Vagy csak a diákok hibásak? Legalábbis ezt érezheti néhány társam. Az az alapgondolat erről az egészről, hogy minket nem ért meg senki, „szívatnak" ahol csak tudnak, és nem figyelnek ránk. Hogy miért ilyen a „közvélemény"? Talán azért, mert még senki nem tudta pozitív szempontból bemutatni a mi hatalmas gyötrelmeinket. Vannak sérelmek, amelyek tényleg komolyak, és vannak olyan tanárok, akiknek annak idején más pályát kellett volna választaniok. Ám, nem ezek a tanárok vannak többségben!

Minden osztály életében akad egy-két olyan tanár, akivel nem tudnak közös hangot találni, de alapvetően a pedagógusok értünk vannak, és arra törekszenek, hogy a lehető legtöbbet hozzák ki belőlünk és hozzásegítsenek álmaink megvalósulásához. Hiába tűnik ez a mondat hatalmas közhelynek, ez akkor is így van. Csak akkor döbbenünk majd rá erre, amikor elhagyjuk ezt az intézményt, és főiskolára vagy egyetemre jutunk. Ott már csak darabszámra vesznek minden diákot. Lehetsz bármennyire ambiciózus, csak egy leszel a hallgatók közül, akit tök lazán meghúznak, ha nem jár be az előadásokra, vagy csak mert a tanárnak éppen olyan kedve van. A középiskolában elmondhatjuk a véleményünket, mindenki azt hallgatja, hogy mi nem tetszik nekünk, s mi nem vesszük észre, hogy nagy sajnálkozásunk közepett, pont mi vagyunk azok, akik hátráltatjuk a változást.

Mert változtatásokra szükség van! A változást pedig nem úgy kell elérni, hogy nekiugrunk egymás torkának, kölcsönös kompromisszumokba kell belemenni. Most egyesek azt gondolhatják, hogy én egy pedáns hülye vagyok, aki csak azért írta ezt a cikket, hogy év végén szerezzen néhány kedvezőbb kalkulust a tanároknál, ám frászt! Csupán elegem van a kettős mércéből, amit hirtelen, mi, diákok elkezdtünk alkalmazni. Ha kell a jobb jegy, rendes a tanárnő, akkor csöndben lapítunk és várjuk, hogy felfelé kerekítsen. Persze amint megtörtént a jegy beírása, ismét kinyílik a csipánk! Csak a jellemtelen diákok képesek ilyesmire. Sok esetben a diákság kihasználja a megelőlegezett bizalmat és jóindulatot.

Mindenki tudja rólam, hogy tök hülye vagyok a reál tárgyakhoz. De jó lenne, ha nem kéne matekot tanulnom, ha tehetném, mert a tárgyat magát utálom, ám a tanárnő, aki tanítja a lehető legnagyobb jóindulattal fordul felénk, és figyel a problémáinkra. Ugyanez a helyzet a fizikatanárral is. Figyelembe veszik nálam és sok társamnál, hogy ezekre a témákra nem áll rá az agyunk, és nem is várják el, hogy tökéletesen tudjuk a matekot/fizikát, mert elfogadnak minket így. (Persze van olyan tanár is, aki úgy nyúzza a kevésbé jó tanulót, mint vadász a nyulat.) Ha valaki nem matekzseni, annak már élni sem szabad?

Nem kell, azt a rémképet kialakítanunk magunkban, hogy reménytelen helyzetben vagyunk. Igenis a tanárok többsége figyel ránk, értünk dolgozik, és megérdemelnék, hogy – legalább évente egyszer – őszintén megköszönjük fáradozásaikat. Csak annyit szeretnék kérni mindenkitől, hogy törekedjen megoldani gondjait, mondja el szemtől szembe véleményét, a tanári kartól, pedig azt, hogy tanítson és hallgasson minket türelmesen. **Zsombolyay**

Egy nap a barátok közt

Prencsok Tamás naplójából

KÉPZELT NAP AZ ELMÚLT NYOLC ÉVRŐL

8 óra: Felébredtem. Kicsit álmos vagyok a tegnap esti bulizás miatt, de nincs megállás, ma megyünk piknikezni, meg beszélgetni a srácokkal.

8 óra 30: Végre elindultam, Balázzsal a Parkban talizunk. Lassan 4 éve járunk oda, a nap legkülönbözőbb szakaszaiban.

8 óra 45: Balázzsal megbeszéljük, hogy mindenképpen kell valamit vennünk, hiszen mindketten majdnem üres kézzel indultunk el otthonról. De nagyon kell sietnünk!

9 óra 30: Bevásároltunk, és elindulunk a Fő térre, ha minden igaz, a többiek is ott várnak, vagy legkésőbb tízre jönnek.

10 óra: Itt vagyunk a Fő téren, mindenki megjött, kivéve Sanyit... Lilla U2-t hallgat, Balázs blantol, Bence magyaráz, Szaftos már keveri a bort, Gina kb. félpercenként megszólal: Hol vagy már, Liba?!

10 óra 15: Sanyi telefonál, hogy már a buszon ül, mindjárt itt lesz. Szaftos hajában találunk egy ceruzát, nagyon örülünk neki.

10 óra 25: Megérkezik Sándor barátunk is, indulhatunk. Kis csoportunk a Turul felé veszi az irányt.

11 óra: Lassan, de biztosan mindenki megérkezik. Kicsit csodáljuk a kilátást, kicsit reggelizünk...

11 óra 15: Belekezdünk a beszélgetésbe is. Most, hogy itt ülünk együtt, nem elsősorban a tegnapi estéről kezdünk beszélgetni... Hiszen mindenki ott volt. Így a beszélgetésből hamar nosztalgiázás lett...

– Emlékeztek arra, amikor Sanyi ugrált a hangfal alatt? Aztán jól beverte a fejét, röhögött rajta, s csak akkor kezdett pánikolni, amikor észrevette, hogy ömlik belőle a vér.

– És a Mészáros Bence Emlékmúzeumra emlékeztek?

– Vagy arra, hogy régebben minden délután kimentünk focizni, vagy tengózni, kicsit egészségesebben éltünk...

– Emlékeztek az osztálykirándulásokra? Szentendre, Szilvásvárad, Pécs, Komárom, Győr, Sopron, Debrecen, végül Kőszeg–Szombathely. Kihagytam valamit?

– Jó volt kampányolni is... Kár, hogy olyan gyorsan eltelt az a két nap...

– Szerintetek visszajárunk még a Zónához? És fogunk átjárózni?

– Meddig lesz Vidám Barakk és Kiscsibék?

– Lesznek még filmek, amik a Sarc és a Karmi stúdiók együttműködéséből születnek? Mert ugye emlékeztek a Gengszterekre... Jó sorozat lehetne... Megcsináljuk?

– És arra emlékeztek, hogy nyaranként Akaliba jártunk? (Lehet egyáltalán elfelejteni?) Csak az akalis történetekkel könyveket lehetne megtölteni... Vajon mi marad meg bennünk?

– Emlékeztek a csirkelábakra? Lajos Tacsi, az új pápa... Ebből egy hatalmas rajzfilmsorozatot lehetne forgatni...

– Az is mekkora volt, amikor szegény Bogi az állomáson hagyta a táskáját, s Tatán leszállt a vonatról, hogy visszamenjen érte...

– Arra még emlékeztek, hogy matekórákon mit műveltünk? Sanyi fején mekkorát toccsant az a félig rohadt banánhéj... Az is jó volt, amikor Szaftos talált egy szelet párizsit a matekkönyvében...

– Emlékeztek arra, hogy mindig betekertük egymás táskáját a legkülönbözőbb dolgokkal? Vécépapírtól kezdve az újságpapíron át a különböző kötelekig mindent felhasználtunk...

– És az megvan, amikor Sanyi megtalálta a tejesdobozokkal kitömött kabátját?

– De azért a kísérletek is jók voltak... Legalább láttunk gombafelhőt a kémiateremben.

– Emlékeztek a 16 órás focikra? Tudjátok, Geri és a magnéziumos tál esete...

– A fociról jut eszembe... Hogy megvertük a Laurencsikékat... mennyi is volt? 4-2 ide...

22 óra 12 perc: Lassan menni kellene... Mára még bulizást terveztünk, zenével, sörrel, borral, metaxával meg vodkával...

22 óra 30 perc: Elindulunk lefelé. Senki nem megy haza, irány valamelyik szórakozóhely – együtt...